Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

2 2011
ročník VII.
cena 10,- Kč

Biřmování 2011

foto: Božena Benešová

Den Matek

foto Martina Čadová

Předmájové zpívání

foto Martina Čadová

na titulní straně:
Krojový výlet 2009
foto Martina Čadová

Čas modrojasu

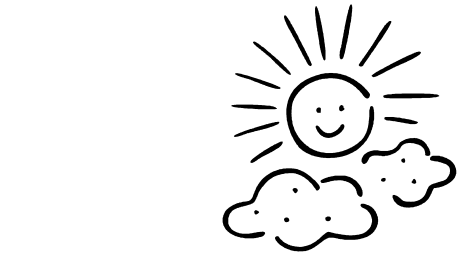
Jožka Tureček

K jarnímu slunci vzhlíží trsy květů
Také lodyhy plevelné přesličky
A dívky opět vypadají „k světu“:
vzdušné volí šaty Lehké střevíčky

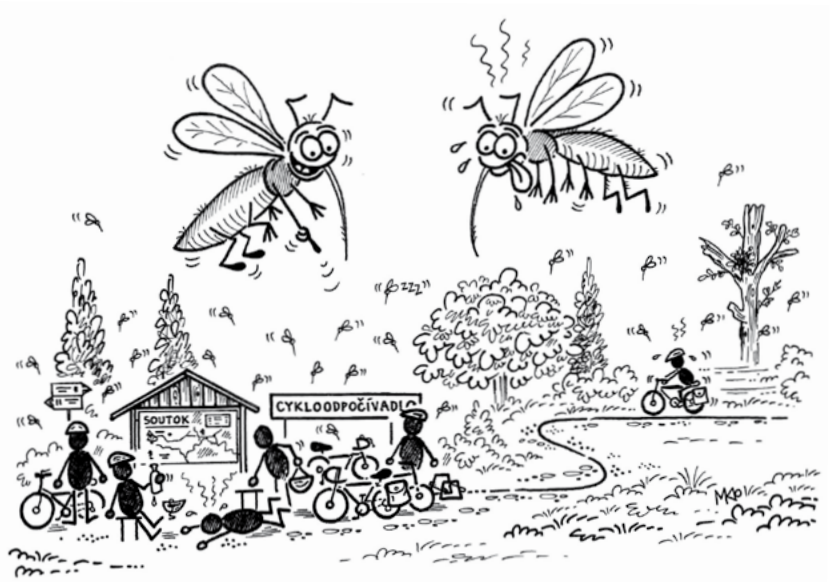
Nastal čas rozpuku i citů plný
k lásce netřeba pražádný náhončí
Jakoby všecko zaplavily vlny
co oblažují a hned tak neskončí

Na konci června podle předpokladu
kosa žne trávu Nastává podletí
kdy jaro létu odevzdává vládu
S příslibem že za rok zase přiletí

V té době modrojasu a nadějí
den míjí za dnem o mnoho snadněji

„PŘECE JE NEBUDEME HONIT JEDNOTLIVĚ - POLEŤ TÁMHLE KE KRMELCI!"

nakreslil Milan Kocmánek

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

v loňském roce jsme zateplovali školu a školku, na letošní rok jsme připravili zateplení přístavby městského úřadu (knihovny). Náklady na tuto akci jsou ve výši asi 4 mil. Kč. Bohužel dotační titul ze Státního fondu životního prostředí byl pro obce na letošní rok zrušen, a tak jsme od této akce prozatím upustili. Tím dojde na stavby, které jsme odkládali, protože je třeba dělat přednostně ty, na které je možnost sehnání dotací. První akcí v letošním roce je rekonstrukce dešťové kanalizace v Nové ulici. Tím zmizí další otevřený příkop z našich ulic a přibudou odstavná místa podél komunikace pro osobní automobily. V některém místě z důvodu nevyhovujících výškových poměrů se muselo kvůli nosnosti místo dlažby použít betonu. Probíhá také rekonstrukce vozovky v ulici Mlýnská II., jedna ze dvou posledních ulic, kde není zpevněný povrch. Dále připravujeme výběrové řízení na rekonstrukci ulice Hrnčířská, kde bude zatrubněn příkop a zrekonstruována vozovka. Práce na této stavbě budou zahájeny koncem června.

Na rekonstrukci chodníku v ulici Masarykova nám byla ze Státního fondu dopravní infrastruktury přiznána dotace ve výši 1,1 mil. Kč. Po provedení výběrového řízení na dodavatele stavby by práce mohly začít někdy v červenci.

V loňském roce jsme na údržbu města zaměstnávali deset pracovníků vedených na úřadu práce, na které jsme obdrželi finanční příspěvek. V letošním roce v rámci úspor jsme zatím nezískali ani jednoho pracovníka. Přijali jsme proto několik pracovníků na částečný úvazek, jinak bychom sečení trávy a úklid nebyli schopní zajistit. Od 1. července nám slíbil úřad práce pouze dva pracovníky, ale s podmínkou, že v posledních třech letech u nás nepracovali. Na tyto pracovníky dostaneme příspěvek ve výši 9 000 Kč na osobu.

Ještě bych se chtěl krátce vrátit k záměrně napadané „Protipovodňové ochraně města Lanžhot – II. etapa“, která byla všemi doporučena a schválena. Žádný poldr pro Břeclav pod Lanžhotem neděláme. Tento poldr tam přece je odjakživa. Při každé větší vodě na řece Dyji je prostor mezi Širokou cají a Melioračním odpadem (caja u Vagonky) zatopen. Kolik vody tam přiteče, záleží na velikosti povodně. Určitě si mnozí pamatujete, že než byla provedena regulace řek Moravy a Kyjovky, byly v těchto místech louky, kde se říkalo „Žabák“, protože zde byla voda celoročně. Zamýšlená stavba hráze má zabránit proniknutí vody při větší povodni k čističce odpadních vod a až pod Komárnov. Nepůjde sem žádná voda z Břeclavi, ale voda při povodních z řeky Dyje jako doposud. Voda zachycená touto hrází odteče rychleji, než kdyby se dostala až pod Komárnov.

Potom by nastal problém, jak tuto vodu odvést. K rychlejšímu odtoku vody a snížení hladiny Kyjovky při povodních, a tím i z prostoru mezi Širokou cají a cají u Vagonky přispěje také revitalizace a napojení Zavezeného járku na Kyjovku, kdy se voda z Kyjovky bude přepouštět přes Ratajku a již zmíněný Zavezený járek zpět do Kyjovky, popřípadě do lesa na Bačovské.

Přeji vám všem pěkné a příjemné prožití prázdnin a dovolených.

František Hrnčíř, starosta města

Výpis usnesení z jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 3. 3. 2011

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

SCHVALUJE:

- přeřazení bodu 8. Převody nemovitostí před bod 7. Úprava rozpočtu – rozpočtové opatření č. 2/2011
- program jednání
- ověřovatele dnešního zápisu: Ing. Jan Hloušek, Helena Svačinová
- zapisovatelku dnešního zápisu: Anna Moučková
- koupi pozemků parc. č. KN 2050/18 o výměře 1535 m^2, parc. č. PK 2048/1 o výměře 1194 m^2 a parc. č. PK 2049/ o výměře 2474 m^2 vše v k. ú. Lanžhot, za cenu 50 Kč/m^2
- prodej části pozemku parc. č. 2047/^{2}, dle GP parc. č. 129/5 o výměře 27 m^2, ostatní plocha, k. ú. Lanžhot, paní Lence Topolanské za cenu 50 Kč/m^2
- prodej plynárenského zařízení NTL plynovod LPE 90 v ulici Lesíčková za cenu min. 19 500 Kč
- rozpočtové opatření č. 2/2011 dle předloženého návrhu s poznámkou, že vykupované pozemky nemusí být použity k výstavbě návštěvnického centra
- demolici domu čp. 913, na pozemku parc. č. st. 939, k. ú. Lanžhot
- příspěvek občanskému sdružení Spolek pro Lanžhot na opravu vyhlídky kostela ve výši 600 000 Kč

NESCHVALUJE:

- zařazení otázek p. Petra Uhlíře do programu

POVĚŘUJE:

- radu města schválením smlouvy na plynárenské zařízení ul. Lesíčková za případně vyšší dojednanou cenu

KONSTATUJE:

- ověření ve smyslu s ust. § 54 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, že návrh změny č. 3 územního plánu SÚ Lanžhot není v rozporu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací

dokumentací vydanou krajem, s výsledkem řešení rozporů, se stanovisky dotčených orgánů a stanoviskem krajského úřadu

VYDÁVÁ:

- v rámci příslušnosti podle § 6 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (stavební zákon), za použití § 43 odst. 4 a § 55 odst. 2 stavebního zákona, § 13 a přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, § 171 a následujících zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, ve spojení s ustanovením § 188 odst. 4 stavebního zákona, změnu č. 3 územního plánu sídelního útvaru Lanžhot

UKLÁDÁ:

- radě města iniciovat jednání se správcem místní římskokatolické farnosti, farní radou a Spolkem pro Lanžhot za účelem písemné specifikace (dohody) podmínek a formy zamýšleného turistického využití vyhlídky kostelní věže

ZAMÍTÁ:

- návrh na zastavení projektu Kazůbková alej
- návrh na zastavení práce na protipovodňových projektech „Zavezený járek“ a „Druhá etapa „Ochranná hráz Svodnice“

BERE NA VĚDOMÍ:

- zprávu o kontrole usnesení a zprávu kontrolního výboru
- zprávu z jednání rady města
- zprávu z jednání finančního výboru a zprávu o plnění rozpočtu za 1. - 3./2011
- stanovisko rady města k rekonstrukci pódia v sále restaurace Podlužan navržené Mgr. Hostinou

V Lanžhotě dne 28. 4. 2011

místostarosta města Lanžhot
Josef BARTOŠ

starosta města Lanžhot
František HRNČÍŘ

Chybička se vloudila

Jaroslava Bartošová

Omlouvám se panu Turečkovi a všem příznivcům jeho poezie, že jsem jeden verš jeho básně v minulém zpravodaji dala do přítomného místo minulého času. Celou sloku uvádím znovu, abyste si báseň mohli opravit a měli ji správně, jak ji básník zamýšlel.

Na stejné palubě nepluli spolu
a také odlišnou mívali šanci
Stoupáním nahoru – klesáním dolů
jsou jen znavenější Ne ztroskotanci

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Adéla Prokešová
Eva Uhlířová a Daniel Prokeš, Hrnčířská

Sofie Fojtíková
Miroslava Brantalíková a Roman Fojtík, Kostická

Eliška Švirgová
Jitka a Michal Švirgovi, Nová

Martin Stehlík
Zuzana a Juraj Stehlíkovi, Zámecká

Bára Osičková
Hana a Richard Osičkovi, Hrnčířská

Alfréd Lamoš
Gabriela a Tomáš Lamošovi, Nová

Martin Balga
Renata a Dušan Balgovi, Nová

Karolína Krevňáková
Lenka a Libor Krevňákovi, Mlýnská I.

Alena Krontorádová
Magda Šuláková a Miroslav Krontorád, Sokolská

50 LET MANŽELSTVÍ

Jarmila a Anton Slováčkovi, U Struhy II.

Ludmila a Antonín Kraicingerovi, Gagarinova

Marie a Antonín Zapletalovi, Lesíčková

Sňatky

Blanka Trubačová, Lanžhot
a **Petr Cafourek**, Hrotovice

Zdeňka Vališová, Lanžhot
a **Igor Palkovič**, Slovensko

Michaela Petrlová, Lanžhot
a **Ondřej Chalupský**, Praha

Výročí narození

95 let
Anna Straková, Masarykova

91 let
Ludmila Škrobáčková, Masarykova

90 let
Bohumila Benešová, Mlýnská III.

80 let
Vlasta Straková, Kostická
Ludvík Tuček, Břeclavská
Josef Gajda, K. Černého
Růžena Švirgová, Pastvisko II.
Marie Feilerová, Nová
Růžena Švirgová, Komenského
Marie Šťastná, Dolní

75 let

Marie Černá, Masarykova
František Gergel, Kout II.
Josef Uher, J. Husa
Josef Uher, Havlíčkova
Helena Paulíková, Kostická
Tomáš Polach, Zámecká

70 let

Božena Jurošková, Nová
Eduard Steiner, Pastvisko I.
Marie Holobrádková, Na Peci
Ludmila Klvaňová, K. Černého
Jarmila Launerová, Pastvisko II.
Marie Bartošová, Školní
Marie Michlová, Kout II.
Anna Klvaňová, Bří Mrštíků
Marie Kořínková, Sokolská
Iva Mišičáková, Nová

65 let

Jaroslava Čičková, Stráže
Anna Mlýnková, J. Wolkera
Božena Svozilová, MUDr. Kepáka
Milan Puzrla, Gagarinova
Anna Černá, J. Wolkera
Jaroslava Straková, Břeclavská
Václav Hrdina, Luční
Milan Beneš, Na Peci
Jan Král, Masarykova
Miloš Soldát, Mlýnská I.
Jana Tučková, Gagarinova
Josef Haluza, Nádražní
František Uher, Gagarinova
Antonín Košulič, Masarykova

60 let

Jitka Uhrová, Kostická
Marie Fialková, Dolní
Anna Bačová, Nádražní
Věra Horáková, Na Pastůškách
Jan Miklík, Kostická
Ladislav Létal, K. Černého
Jan Uhlíř, Gagarinova
Ludmila Bartošová, MUDr. Kepáka
Vladimír Ciprys, Gagarinova
Jana Tučková, MUDr. Kepáka
Božena Uhrová, Sokolská
Petr Holobrádek, Lipová
Ladislav Tuček, MUDr. Kepáka
Zdeněk Prajka, U Struhy II.
Marie Vrbíková, Gagarinova
Karel Vrba, J. Nerudy

Úmrtí

Jan Klvaňa, 71 let, Komenského
Božena Štěpánková, 68 let, Masarykova
Ludvík Ciprys, 68 let, K. Čapka
Ludmila Švirgová, 86 let, Kostická (Kanada)
Ladislav Gajda, 78 let, USA

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě. Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Odchází daleko od kolébky...

J. J. Uher

Ve čtvrtek 12. května 2011 zemřela v Cedar Valley, v kanadské provincii Ontario, ve věku 86 let paní Ludmila Švirgová, rozená Turečková. V jejím lanžhotském rodném domě je dnes na Kostické ulici vedle muzea pizzerie a ve dvoře autoopravna. Paní Ludmila se v roce 1968 legálně vystěhovala se svými dvěma syny Antonínem a Jiřím za manželem, politickým emigrantem, do Kanady. Tam oba navždy zůstanou ve společném hrobě. V Lanžhotě pak pouze vzpomínky na ně v těch, kteří jim byli blízcí.

V neděli 29. května 2011 se se světem rozloučil ve věku 76 let, v chicagské oblasti Riverside, v americkém státě Illinois, Ladislav Gajda, syn převaděče přes hranice Františka Gajdy. Jeho rodný dům v uličce na Pastvisku má už nový „kabát“, jen rohová část, kdysi s velkou garáží pro nákladní auto jeho otce autodopravce, dobu jeho dětství a mládí připomíná. Tam mívával Laďa jeho klukovskou fotbalovou jedenáctku zvanou Gajdovka, v Chicagu hrával fotbal za Spartu Chicago, aby byl v tomto klubu po mnoho let trenérem i funkcionářem. Svůj lanžhotský folklorní grunt nezapřel tím, že účinkoval jako zpěvák na Moravských dnech.

Zatímco na Laďu vzpomínám jako na fotbalového soupeře z dětství, na jeho maminku coby vášnivou čtenářku a otce výtečného fotbalistu, paní Lidka mi bude vzorem věrné, statečné a věřící manželky i matky, kterou komunistický režim i osud jako takový nikdy ničím nezlomil!

Ale hroby daleko od kolébek jsou smutné.

Slavnostní obřady

Hana Tučková

Mezi nejznámější slavnostní obřady konané v obřadních místnostech úřadů patří samozřejmě ve většině obcí „vítání do života nově narozených dětí“. Není to žádný výmysl ani totalitní, ani moderní doby, ale jedná se o obřad velmi starý (možná jen kdysi obnovený), a také náš pan starosta ve svém projevu toto vyzdvihuje se slovy: „ Tento zvyk je velmi starý. Již bratři Mrštíkové ve svém Roku na vsi píší, že starosta obce vítal nově narozené dítě a přál mu: vyrůstej do síly, vyrůstej do krásy, vyrůstej k radosti obce.“ Všichni, kteří se takového obřadu zúčastnili, ať již jako rodiče se svými miminky nebo jako jiné zúčastněné osoby, opravdu chválou nešetří a to nejen v naší obci, ale i v ostatních městech a vesnicích. Každý organizátor se snaží zapojit do programu děti, které svým milým vystoupením navodí slavnostní atmosféru celé slavnosti, místní zpěváky a hudebníky, kteří čerpají z lidových písní známých v daném regionu. Většina přítomných děkuje za velmi pěkný a dojemný obřad.

Zajímavostí možná je, že jsme v krátké době za sebou - v roce 2002 vítali trojčátka Haničku, Vendulku a Tomáška Cibulkových a v roce 2009 narozená trojčátka Aničku, Jiříčka a Petříčka Šestákových.

Uzavření manželství je dalším známým a pro mnohé dvojice nezapomenutelným obřadem v jejich životě. Přešlo již několik platných forem uzavření manželství. Do roku 1950 to byla uznávaná forma buď občanská, nebo církevní. Od roku 1950 do roku 2001 pouze forma občanská, následný církevní obřad nebyl zapisován do matričních knih. Od roku 2001 jsou platná manželství buď církevní, nebo občanskou formou. Ale sňatek může být znovu uzavřen oběma způsoby, ale v tomto případě musí být vždy první občanský a následně církevní sňatek (tento způsob se v dnešní době používá jen ojediněle). Dnešní dvojice nyní vyhledávají jiná vhodná místa pro uzavření manželství. Jsou to např. oblíbená a pěkná místa v obci nebo jeho okolí, místa jejich častých schůzek apod. Také to není pro mnohé oddávající problém. Pokud si všechno připraví, objednají pěkné počasí, pak takový obřad je neopakovatelným a jedinečným zážitkem.

foto: Ctirad Petrla

Za zmínku jistě stojí i to, že v naší obřadní síni slavili tři naše občanky 100 let. Byla to paní Petrjánošová, Tréšková a Štvrtecká. Všechny v celkem dobré pohodě za přítomnosti členů své rodiny přišly do obřadní síně městského úřadu k slavnostnímu obřadu.

Mám však dojem, že jako jediný úřad v okolí provádíme slavnostní obřad pro manželské páry, které v daném roce oslavují 50, 55, 60, 65 a více let společného života. Tyto manžele zveme na slavnost do obřadní síně městského úřadu, kde je připraven kulturní program a projev starosty, předána gratulace starosty s malým dárkem. Celá slavnost je zakončena společným obědem. Všemi oslovenými manželskými páry je pozvání přijímáno a ohlasy jsou vždy jen kladné. Pouze v ojedinělých případech, např. z důvodu nemoci, nemohou přijít. V letošním roce se tento obřad uskutečnil 21. května a do obřadní síně přišli manželé Růžena a Josef Gajdovi, kteří si již připomněli 55 let od uzavření manželství, a manželé Jarmila a Anton Slováčkovi, Ludmila a Antonín Kraicingerovi, Marie a Antonín Zapletalovi, Ludmila a Vojtěch Strakovi a Vlastislava a Josef Uhrovi, kteří nastoupili společnou cestu životem před 50 lety.

Myslím si, že ať se jedná o jakýkoliv obřad občanský nebo církevní, vždy je slavností celé rodiny a zůstane ve vzpomínkách všech zúčastněných.

Farmářské trhy

Kulturní komise Městského úřadu Lanžhot připravuje na den 13. srpna 2011 Farmářský trh v Lanžhotě. Místo konání – dvůr místního muzea, v případě většího zájmu prodejců na Náměstí. Doba prodeje 8 – 12 hodin. Vyzýváme tímto zemědělce, pěstitele, chovatele, výrobce sýrů, výrobce potřeb pro zemědělce a chovatele a další prodejce vhodného zboží pro tyto trhy z blízkého i vzdálenějšího okolí, aby přišli na tuto akci do Lanžhota prodávat své zboží. Žádáme, abyste se předem nahlásili na Městský úřad Lanžhot, paní Tučková – tel. č. 519336107, mobil 721381438, kde také obdržíte podrobnější informace o trhu.

Zveme vás na prázdninové kulturní akce

Hana Tučková

Úterý 5. července – přehlídka dechovek – Slovácký dvůr hospody U Bartošů, začátek v 19 hodin, hraje dechová hudba Mistříňanka, která bude po skončení hrát i k tanci, dále dechová hudba z Holandska, Fialenka a Hradišťanka ze Slovenska, vstupné 100 Kč.

Neděle 10. července – krojový výlet – Slovácký dvůr hospody U Bartošů. Průvod odejde ve 14.30 hodin z Náměstí. Hraje dechová hudba Skaličané.

Neděle 7. srpna. – přehlídka lidových vypravěčů „O lanžhotský přegulňák“ na Slováckém dvoře hospody U Bartošů, začátek v 16 hodin, vstupné 80 Kč.

Neděle 21. srpna. – zahrávání hodů na Náměstí, začátek v 15 hodin, hraje dechová hudba Lanžhotčanka.

Skládá písničky pro radost

Marie Petrlová

Od Břeclavi kůsek dál
bohatý, kde pěkný kraj,
rovné pole, vinohrady,
lužní lese, které šumí
Morava břeh omývá,
tam je naša dědina…

Pan Josef Uher ve svých písničkách vyznává lásku k rodné dědině i celé jižní Moravě. Dalšími tématy vedle lásky jsou vzpomínky na mládí, víno, koně aj. Když se ho vnučka Zuzanka zeptala, kolik už těch písniček složil, odpověděl, že je jich už více než sto. Syn Josef zná sotva čtvrtinu a mužáci kolem patnácti. Jeho velkým vzorem byl Jožulka Uher, který ho ke skládání povzbuzoval.

Narodil se ve zpěvácké rodině. Maminka a později také obě sestry zpívaly na „kchóře". Tatínek chodil do mužského sboru, který tehdy vedl Josef Uher st. – Jožulkův otec. Doma se zpívalo a melodie vnímal snad už od kolébky. Vzpomínali jsme na pana učitele Zenona Veselého, který hrával prvňáčkům loutkové divadlo. O přestávce postavil před divadlo stoličku a malý Joza s Vojtou Trubačem zpívali. Také chodil zpívat po třídách do hodiny zpěvu. Jeho snem bylo hrát na cimbál, ale věděl, že by mu jej rodiče nekoupili, poněvadž v hospodářství bylo stále moře práce a na svou zálibu by neměl čas. Ve škole a později na vojně hrál na housle. U muziky se s bratrancem Janíkem a Jendou Holobrádkem předbíhali, kdo dřív začne písničku na vrtěnou. Kapelník František Juráček jim říkával: „Chlapci, už sa radši ožeňte, nech sa s vama nemosím rozčilovat." I když mu v hlavě stále zněly melodie, které slyšel hrát na všechny nástroje, ke skládání se dostal až později. Po vojně vzniklo JZD, chodil do školy ve Strážnici, potom na vysokou a pak stavěli dům. V družstvu seděl v kanceláři s Jožulkou a ten má zásluhu na tom, že když bylo synovi 15 let, složil první písničku. Syn s manželkou zpívají spoustu jeho písniček.

Letos se Joza dožil 75. narozenin a s manželkou Vlastou oslaví na podzim 50 let společného života. Vychovali syna Josefa a dceru Vlastu. Radost mají z pěti šikovných vnoučat. V mužském sboru zpívá od samého počátku. Mužáci se dali dohromady v roce 1997 po pohřbu Josefa Černého. Na první kazetě, kterou vydali, byli jeho tři písničky. Říká, že neskládá pro peníze a slávu, ať ji složil kdykoliv. V mládí, když chodil hodně po krojových svatbách, ho fascinovali ty staré. Největší radost by mu udělalo, kdyby někdo řekl: „Zazpívajme si tů moju." A byla to některá jeho.

Přejme mu, ať se mu to v budoucnu splní a ještě hodně tvůrčích nápadů od Pána Boha. S manželkou ať prožijí ještě řadu let ve zdraví, pohodě a lásce.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Blíží se primiční slavnost

Hana Tučková

V letošním roce po svatých misiích a udělení svátosti biřmování nás čeká další ojedinělá slavnost – kněžské svěcení a primiční mše svatá našeho jáhna Miroslava Prajky. Kněžské svěcení se uskuteční v pátek 9. září v 17 hodin v kostele v Lanžhotě otcem biskupem Vojtěchem Cikrle. První mši svatou – primicii bude novokněz Miroslav sloužit v sobotu 10. září v 10 hodin v Lanžhotě na Náměstí.

Co všechno nás čeká? Jak na slavnost svěcení, tak na primiční mši svatou zde budou hosté – kněží, bohoslovci, řádové sestry, přátelé, mnoho věřících z blízkého i vzdáleného okolí.

V sobotu dostane novokněz u domu požehnání svých rodičů, bude zde posvěcen ornát a vydá se k místu na Náměstí, kde odslouží svou první mši svatou.

Je velmi důležité se na tuto slavnost připravit duchovně, ale průběh slavnosti vyžaduje i přípravu zázemí celé akce. Jménem otce Františka, členů farní rady i samotného Miroslava prosíme ochotné farníky o pomoc jak duchovní, tak fyzickou či finanční (jak kdo může a jak uzná za vhodné). Ti, kdo by chtěli přispět jakoukoliv finanční částkou, mají možnost při sbírkách v kostele určených na tuto akci, které budou v neděli 10. července a 14. srpna nebo předáním peněz panu faráři.

Chtěli byste pomoci a nevíte jak? Pro primiční hosty bude připraveno pohoštění. Milé ženy, které rády pečete, nabídněte své cukrářské výrobky, ať už zákusky nebo koláčky (i malé množství) – zájemci se mohou hlásit u paní Hany Tučkové, která jim poskytne podrobnější informace. Aktuální informace se budete dovídat v kostele, na webových stránkách farnosti i v kabelové televizi.

Kontaktní osoby odpovědné za přípravu jednotlivých částí oslavy:
Hlavní koordinátor – otec František Putna
Pořadatelská služba – Josef Bartoš
Stavba pódia – František Michalica
Výzdoba domu, kostela a okolí – Božena Kořínková
Zákusky a koláčky – Hana Tučková
Fotodokumentace příprav – Jiří Kubík
Vybírání darů při mši sv. – Cyril Bartoš
Dovoz židlí a lavic – Dobrovolný hasičský sbor Lanžhot, p. Dušan Hodonský
Zajištění ostrahy v nočních hodinách Pavel Bartoš

Všem ochotným farníkům Pan Bůh zaplať!

Začaly práce na zpřístupnění vyhlídky

Petra Racková

Díky finanční podpoře města Lanžhot, lanžhotských i přespolních firem, občanů a rodáků se podařilo nashromáždit část finančních prostředků k tomu, by mohly začít práce na zpřístupnění vyhlídky na lanžhotském kostele. Práce byly zahájeny opravou nosné konstrukce zvonů. Firma Kopečný z Olomouce je specializovanou firmou zabývající se těmito opravami a má dlouholeté zkušenosti. Po opravě nosné konstrukce zvonů bude následovat zhotovení dřevěného schodiště. Na zhotovení dřevěného schodiště byly poptány tesařské a truhlářské firmy z Lanžhota a okolí. Kdo z nich bude vybrán ve výběrovém řízení, se musí rozhodnout do konce května, neboť termín slavnostního otevření se blíží.

Spolek pro Lanžhot si dal za cíl dokončit vyhlídku do zahrávání hodů v Lanžhotě a všichni věříme, že práce proběhnou dle harmonogramu a termín se podaří splnit.

Již v této chvíli, kdy běží práce na zpřístupnění vyhlídky, je jisté, že peníze, které se podařilo vybrat ve veřejné sbírce a dotace od města, nepokryjí všechny náklady. Spolek pro Lanžhot i nadále oslovuje firmy a rodáky, statní instituce a občany s prosbou o příspěvek. Pokud i vy chcete mít hezký pocit z příspěvku na dobrou věc, můžete peníze zaslat na účet č. 221811595/0300, který je založený na tuto akci.

Odměnou nám všem bude krásný výhled do okolí lužních lesů, soutoku Moravy a Dyje, výhled na Rakousko a slovenské Malé Karpaty. Když se rozhlédneme do okolí, malé dvorečky pod námi jistě nebudou tak zajímavé, jak pohled na Kostice, Břeclav nebo za krásného počasí Pálavské vrchy.

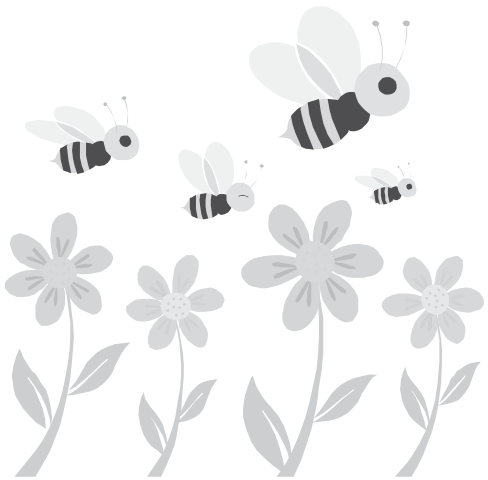

Přehled rozmístění žáků na střední školy

JMÉNO ŽÁKA	ŠKOLA	STUDIJNÍ - UČEBNÍ OBOR
Bien Michal	SŠ lesnická a rybářská, Bzenec	lesní mechanizátor
Černický Milan	Hotelová škola Světlá a OA, Velké Meziříčí	hotelnictví
Hladík Lubomír	ISŠ, Slavkov u Brna	mechanik opravář motorových vozidel
Kořínek Přemysl	ISŠ, Hodonín	truhlář
Král Jan	Konzervatoř, Brno	hra na trubku
Kuba Pavel		
Nešpor Michal	SOŠ průmyslová a SOU, Břeclav	strojírenství
Osička Vítězslav	SOŠ vinařská a SOU zahradnické, Valtice	vinohradnictví
Sklenák David	Obchodní akademie a Jazyková škola, Hodonín	ekonomické lyceum
Tuček Patrik	SOŠ průmyslová a SOU, Břeclav	strojírenství
Tureček David	SOŠ průmyslová a SOU, Břeclav	elektrotechnika
Uher Jan	SOŠ průmyslová a SOU, Břeclav	elektrotechnika
Uher Jiří	SOŠ a SOU automobilní, Kyjov	mechanik opravář motorových vozidel
Varmuža Petr	SPŠ chemická, Brno	analýza potravin
Vu Truong Quang Duy	Gymnázium a Jazyková škola, Břeclav	gymnázium všeobecné
Zapletal František	ISŠ automobilní, Brno	mechanik opravář motorových vozidel
Prajková Kristýna	Obchodní akademie, Břeclav	ekonomické lyceum
Skleňáková Lenka	SŠ pro zrakově postižené, Brno	rekondiční a sportovní masér
Stohanzlová Lenka	Gymnázium a Jazyková škola, Břeclav	gymnázium všeobecné
Svobodová Kateřina	Hotelová škola, Brno	hotelnictví
Šestáková Gabriela	SŠ potravinářská a služeb, Brno	cestovní ruch
Ševčovičová Růžena	Gymnázim a Jazyková škola, Břeclav	všeobecné gymnázium
Pojeta Marek	VOŠ ekonomická a zdravotnická a Střední škola, Boskovice	agropodnikání
Bruckner Patrik	SOŠ a SOU automobilní, Kyjov	mechanik opravář motorových vozidel
Venglovičová Denisa	Gymnázium, Velké Pavlovice	gymnázium všeobecné, osmileté
Ferenczová Nikola	SOU, Mikulov	kuchařské práce
Peřina Michal	SOU, Mikulov	kuchařské práce
Slabý Martin	SOU, Mikulov	kuchařské práce
Pelikán Jakub		

LÉTO

J. J. Uher

Rojí se touhy jako včely,
létají z česen klínů létem uštknuté;
marně jim panny studem čelí,
láska chce, aby nezůstaly netknuté.

Léto je žhavým proudem nese
v objetí chlapců, kteří v muže uzrají;
s věrností věrnost zaklesne se,
slzičkám v očích cvrčci v trávě zahrají.

Rojení láskou požehnané,
opýlí mladé květy stromu života;
to, co je smrtí vyžínané,
do času je jen mementální prázdnota.

Léto ne žízní vyprahlé! Ale deštěm svěží!
V jakém si Čas též na čas dává, než dál běží…

Paranoií nemocný nešťastník, neschopný rozumové střízlivosti a soudnosti, se zakřiveným pohledem do sebe sama, píše v jeho osmém díle letákového seriálu na moji adresu, že **„Nech sa rači věnuje tym jeho oplzým básničkám.“** „Rači“ proto, že prý píši hňupoviny. **Dyt sů to všecko lži.** Dodává. Ve slově **oplzým** mu buď ještě jedno „l“ vypadlo, nebo je vynechal záměrně, i když nic než **oplzlost** v souvislosti s mými verši na mysli nemá. Básně, jejichž odborný název je sonety, nepublikuji nikde jinde než pouze ve zpravodaji. Je vyloučeno, aby redakční rada do obsahu zpravodaje jakoukoliv **oplzlost** k publikování schválila! Myslí si snad letákový anonymista, že mám ve zpravodaji stejné nevázané pole působnosti jako on v jeho „letácích“?

Nevím, proč bych tajil, či se za to styděl, že tak jako mnohé moje písně, tak i sonety jsou metaforicky erotické. Věřím, že ve stejné mravní čistotě, jako je tomu třeba ve slavné a nesmrtelné Šalamounově Písni písní, kterou si může náš letákový písmák přečíst v krásném překladu i výkladu v samotné **BIBLI, písmu svatém Starého a Nového zákona**, co ekumenický překlad z roku 1985. Třeba pasáž **Krása milé.** Doufám, že stvořitele této poezie a ty, kteří se ji odvážili v Bibli ponechat a pak ji vydat, neuvrhne do stejných pekel oplzlosti, jako mne.

Jak krásná, jak líbezná jsi, lásko, při hrách milostných! Postavou se podobáš palmě a svými prsy hroznům datlí. Řekl jsem: „Vystoupím na palmu, abych se zmocnil plodů.“ Tvé prsy ať jsou hrozny révovými, dech tvého chřípí ať jablky voní, patro tvých úst ať je jako nejlepší víno. Jedině pro mého milého stéká, plyne i ve spánku ze rtů. Já jsem svého milého, on dychtí jen po mně. (Útočnost lásky, strana 624.)

Představení střediska BETLÉM v Kloboukách u Brna

Jana Lexová,
vedoucí úseku fundraisingu a vnějších ztahů

Středisko BETLÉM je součástí Diakonie Českobratrské církve evangelické, která je jednou z nestátních organizací poskytujících sociální, zdravotní, pastorační a vzdělávací služby v České republice. Diakonie v přímé péči denně pomáhá tisícům klientů v nepříznivých životních situacích – od rané péče, pomoci rodinám s dětmi s postižením, přes provoz nízkoprahových klubů až po seniorská zařízení či hospic pro umírající, to vše prostřednictvím 33 středisek a 8 speciálních škol v celé ČR.

Jedním z těchto středisek je i BETLÉM v Kloboukách u Brna, který je organizací s regionální působností pro Jihomoravský kraj a v současné době poskytuje celkem pět sociálních služeb ve svých třech domovech.

Domov Betlém v Kloboukách u Brna – poskytuje celoroční domov deseti dospělým lidem s těžkým tělesným postižením a zároveň zde osobám se zdravotním postižením a seniorům odjinud poskytuje odlehčovací služby, tj. 1-3 týdenní pobyty s komplexní sociální péčí. Odlehčovací služby jsou určeny především rodinám, které o své blízké trvale pečují v rodinném prostředí a lidem trvale žijícím v ústavech sociální péče. Odlehčovací pobyty je po dohodě možné poskytnout i na kratší dobu, např. víkend apod.

Domov Narnie v Morkůvkách – poskytuje služby denní a týdenní stacionář, které jsou určeny dětem s těžkým mentálním a kombinovaným postižením. Kapacita týdenního stacionáře je 11 dětí a denního stacionáře šest dětí. Všechny děti navštěvují speciální školu.

Domov Arkénie v Brumovicích – poskytuje ubytování a potřebnou sociální péči pěti mladým lidem s těžkým mentálním postižením ve dvoutýdenních cyklech, tj. klienti každý druhý víkend tráví u svých rodičů, stejně jako různé svátky a část prázdnin.

Kromě potřebné sociální péče poskytuje organizace ve všech svých domovech také celou řadu fakultativních služeb, aby všichni uživatelé mohli žít aktivním a plnohodnotným životem. Jsou to např. masáže a rehabilitační cvičení, arteterapie, vlastní canisterapie, děti jezdí na hipoterapii a do bazénu. Obyvatelé Domova Betlém využívají možnosti návštěv divadel, koncertů a jiných kulturních i společenských událostí.

Středisko BETLÉM ve své službě lidem s postižením klade důraz na odbornost a kvalitu poskytované péče, za nejdůležitěj-

ší však považuje dobré mezilidské vztahy, vzájemnou lásku a křesťanskou obětavost svých pracovníků. Důležitým vzorem a inspirací pro činnost střediska je mezinárodní hnutí komunit ARCHA, založené Jeanem Vanierem pro společný život lidí s mentálním postižením a lidí „zdravých".

Proto se provoz všech domovů odehrává v atmosféře maximálně se blížící rodinnému prostředí, což umožňují jejich malé kapacity. Poskytování sociálních služeb ve středisku stojí na principech vysoce individuální péče, která umožňuje realizovat klientům jejich osobní zájmy, plány a činnosti, tak jak právě chtějí a touží. V Domově Betlém mají v rámci společného života klienti i pracovníci rovná práva. Společně rozhodují o přijímání nových pečovatelů i obyvatel, společně plánují různé akce a podílí se na celkovém utváření života a služeb v domově. Za děti mají tato práva a možnosti jejich rodiče, kteří nejsou jen klienty organizace, ale především jejími nejbližšími partnery.

O tom, že sociální služby poskytované střediskem BETLÉM jsou skutečně kvalitní, svědčí Inspekce kvality poskytování sociálních služeb, které byly podrobeny již čtyři z celkem pěti služeb poskytovaných organizací a to vždy s výborným výsledkem.

Maximálně individuální přístup v péči o osoby s velmi těžkým stupněm postižení sebou přináší vysoké nároky na lidské zdroje jak v oblasti kvalitativní, tak i kvantitativní. Důsledkem potom jsou vysoké nároky na osobní náklady ve výdajích organizace, které v roce 2009 činily 72 % všech nákladů organizace. To jsou hlavní důvody proč je Diakonie ČCE – středisko BETLÉM již dlouhodobě finančně závislé na podpoře štědrých dárců, kteří se svou podporou podílejí na naplňování jeho poslání. Všem dárcům, kteří středisko různými způsoby podporují, je určeno srdečné poděkování a upřímná vděčnost všech klientů i zaměstnanců.

Hurá, prázdniny

Vlasta Ciprysová

Učitelé mi jistě dají zapravdu, že červen na výuku je někdy nad jejich síly, ale i pro žáky, kteří už mají v hlavách prázdniny. Ke kterému moři pojedou s rodiči, na který tábor? Ranní vstávání se posune, nebudou úkoly a na dva měsíce školo sbohem.

I já jsem zavzpomínala na prázdniny. Školní roky prožité za války se nedají s dnešními porovnat. U vody, na ulici, někdy u babičky nebo příbuzných. Po válce se to změnilo. Na první tábor jsem jela se skautem do kasáren ve Velkých Levároch. Vedoucí byla paní uč. Domanská. Byl to dívčí tábor – učily jsme se skautským dovednostem. Ještě dnes ovládám morseovku, uzly, krabičku první pomoci nosím i jako důchodkyně. Byl to zajímavý tábor – jezdily jsme na kolech, strava byla vojenská. Další rok už jsme jely na opravdový tábor – samy jsme si stavěly stany, vařily. Plnily jsme odborky – Tři orlí pera. Já jsem jich splnila deset, přitom nejhorší bylo dvanáct hodin mlčet.

Od roku 1950 – už jako učitelka – jsem byla každým rokem na táborech Svazu družstevních rolníků Nafty Hodonín, kde bylo i přes 150 dětí. Později na pionýrských táborech, začínaly příměstské tábory, soustředění zájmových útvarů. Tábory probíhaly za každého počasí. Jednou z 21 dnů pršelo 16 dnů.

Vím, že jsme se snažili zpestřit dětem činnost. Jednou jsme slavili Vánoce. Kapry jsme nachytali (tajně) v rybníku, ozdobili stromek a dali si dárky. Nebo oddíl dostal 50 Kč a soutěžilo se, kdo se dostane nejdál. Jeden oddíl se tehdy dostal opravdu daleko, ovšem vrátit se zpátky pěšky bylo těžké a na vlak jim nezbylo. Nakonec jsme pro ně museli zajet. Hlídal se tábor, v kuchyni se pomáhalo, pořádaly se olympiády, táboráky. Ráda vzpomínám.

Po celou dobu se dětem nestal žádný úraz. Jen jednou si Zdenička chtěla posvítit rezavou baterkou a rozkousla žárovku. Děti doběhly pro pomoc. S vedoucími jsme hledali, kolik kousků mohla Zdenička sníst. Auto bylo připravené na odvoz, ale Zdenička si klekla přede mne a prosila: „Když už mám umřít, tak s vama." Věřte, že do nemocnice jsme odjely obě. Vše dobře dopadlo.

Jsem ráda, že naši skauti pořádají nejen putování po celý rok, ale také tábory. Alespoň budou mít na co vzpomínat.

A tak před prázdninami bych doporučila nařízení prázdninové školy:

V době hlavních prázdnin jsou všichni žáci i jejich rodiče povinní:
- naplno si užívat dlouhých letních dnů
- koupat se, plavat i jinak dovádět ve vodě
- jezdit na výlety, na tábory, spát pod stanem
- chodit po horách, rybařit, jezdit na kole
- dlouho ráno spát, zpívat, jásat, dovádět
- číst knížky, hrát stolní hry, počítač

Přísně se zakazuje:
- těžce pracovat, rozčilovat se, mračit se
- otravovat si život maličkostmi

V omezené míře je povoleno:
- chodit pozdě spát
- zlobit
- vzpomenout si na školu

Toto prázdninové nařízení je doporučující. Přeji vám všem, dětem i jejich rodičům, pěkné prázdniny.

Dárci toho nejcennějšího

Vlasta Ciprysová

Často čteme nejen ve zpravodaji o našich spoluobčanech, kteří vynikají ve sportu, kultuře a jiných dovednostech. Jen málo se dovídáme o lidech, kteří bezplatně dávají krev. Ráda bych obrátila pozornost na dobrovolné dárce krve.

Získávání těchto dárců je jedním z úkolů Českého červeného kříže, který se uvádí pod zkratkou ČČK. Působí jako pomocná organizace vojenské zdravotnické služby, pracuje v oblasti civilní obrany a ochrany obyvatelstva a poskytuje pomoc v případech katastrof a jiných mimořádných událostí, poskytuje zdravotnické, záchranné, sociální a další humanitární služby a šíří znalost Ženevských úmluv.

Předchůdcem Českého červeného kříže byl Vlastenecký pomocný spolek pro království české, jenž byl založen v roce 1868. Přímým předchůdcem Českého červeného kříže byl Československý červený kříž (ČSČK) ustanovený v roce 1919. Od roku 1993 byl ČČK uznán Mezinárodním výborem Červeného kříže. V současné době má ČČK celkem 70 381 členů sdružených v 1 712 místních skupinách.

Získávání bezplatných dárců krve a jejich oceňování patří k hlavním programovým činnostem ČČK. Bronzová medaile prof. Janského je za 10 bezplatných odběrů, stříbrná medaile za 20 odběrů a zlatá medaile je za 40 odběrů. Mnohonásobným dárcům krve jsou udělovány Zlaté kříže – 3. třídy za 80 odběrů, 2. třídy za 120 odběrů, 1. třídy za 160 odběrů.

Většina dárců pokládá dárcovství krve za morální povinnost, nedaruje krev jen pro medaile. Jsme hrdi, že i v našem městě máme takové lidi, bezpříspěvkové dárce krve. Celkem je u nás 363 dárců, 190 mužů a 173 žen. Lubomír Krbec má 139 bezplatných odběrů, Anna Holobrádková 63, Alena Nováková 56, Hana Novotná 46 odběrů. Jiřina Uhrová získala stříbrnou medaili. Alespoň některá jména dárců, příkladných občanů.

Kde jsem já se svými dvanácti odběry! Mám skupinu A-. Vzpomínám, jak v rozhlase Bratislava hledali tuto krev. Nabídla jsem se, ale potom volali, že mají dárce z Malacek. Další odběry už jsem nemohla dát, protože mám cukrovku.

Přes veškeré pokroky medicíny je lidská krev stále nenahraditelná a ničím nezastupitelná.

Všem dárcům krve za jejich dar života a zdraví patří dík a celospolečenské uznání. Tímto příspěvkem jsem chtěla vyzvat zdravé, hlavně mladé lidi, aby se stali dobrovolnými dárci krve. Nevíme, kdy i my ji budeme potřebovat.

Internet je dobrý sluha, ale špatný pán

Jaroslava Bartošová

Dovolili jste svým dětem navštěvovat v knihovně internet? Pak by vás mělo zajímat, jaké stránky navštěvují, s kým si píší. Ptejte se svých dětí a poučujte je.

Pravidla bezpečného INTERNETU (nejen) pro děti:

- Internet je skvělé místo pro poznávání všeho možného, chatování s lidmi z celého světa, nalézání nových přátel a skvělé zábavy.
- Přesto buďte opatrní, můžete dost riskovat, pokud nedodržíte některá prostá pravidla:
- Neuváděj nikde své osobní údaje (jméno, adresu). Je to jako dávat někomu klíče od bytu!
- Osobní heslo chrání tvé soukromí, drž ho proto v tajnosti a nikomu ho nesděluj, dokonce ani svému nejlepšímu příteli nebo někomu, kdo se tváří úředně.
- Nacházet kamarády on-line je bezva, ale řekni raději rodičům, s kým ses skamarádil a kdo jsou tví noví přátelé.
- Pokud se chceš setkat s někým, koho jsi poznal na internetu, požádej rodiče o svolení a nechoď na schůzku bez doprovodu dospělého.
- Je spousta prima věcí na netu, ale je tam také mnoho špatného!
- Proto vždy řekni rodičům nebo učiteli, pokud uvidíš něco, po čem se cítíš trapně.
- Chatování může být zábavné, ale nemusíš v diskusní místnosti zůstávat, pokud se cítíš trapně nebo ohroženě.
- Pamatuj, ty tomu velíš!

O bezpečnějším internetu se můžete dozvědět více na adrese:

www.saferinternet.cz
www.bezpecne-online.cz

Je jistě dobré, že v knihovně možnost práce na internetu je. Starší děti a dospělí určitě vědí, co si mohou a nemohou dovolit při komunikaci na sociálních sítích na sebe prozradit. Ale menší děti na to musíme upozorňovat. Jsou důvěřivé a mohly by na sebe prozradit věci, které není vhodné cizí osobě sdělovat.

Internetový typ pro seniory

Nejenom mladí lidé brouzdají po internetu. V dnešní době je běžné, že i senioři si rádi vyhledávají informace na tomto moderním médiu. Jedním typem může být i nový internetový časopis pro seniory, který najdete na adrese ***www.statstniseniori.cz***. Získáte zde zajímavé informace i pobavení. Z tohoto časopisu uvádíme veselou dovolenkovou básničku.

Životospráva

Jiří Glet

Z básnické sbírky „Snílkové a konzumáci“

Řekla mi má milá
na výletě v Opavě,
když cpal jsem se vepřovou,
že žijeme nezdravě.

Že už je na čase
odstranit zlozvyky,
k obědu postačí
z grahamu rohlíky.

Nebudeme kouřit,
ani pít alkohol,
ale krajinou se kochat
ze sedel horských kol.

Moc jsem se polekal
téhleté představy,
řek jsem jí, že mě už
láska s ní nebaví.

Jinou jsem vyhledal
a začal zas od píky,
s dívkou jenž miluje,
svíčkovou s knedlíky.

Provoz knihovny v době prázdnin

V červenci a v srpnu bude vždy **v pátek ZAVŘENO**. Ostatní dny bude provoz nezměněn.

Přijďte si vypůjčit knihy a časopisy i v prázdninové době. Kniha a časopis patří k dovolené. Stále doplňujeme fond zajímavými knižními novinkami a propagovanými hity.

Informace o knižních novinkách najdete na ***www.lanzhot.cz/knihovna/knižní novinky*** a informace o tom, zda je kniha půjčená nebo volná, na on-line katalogu knihovny. Do knihovny si můžete přijít i jen tak posedět a prohlédnout si časopisy nebo knihy. Přijďte, budete vítáni!

Líc a rub demokracie

J. J. Uher

„Ve svobodném státě musí být svoboda řeči a svoboda myšlení.“
(Suetonius)

OTEVŘENÝ DOPIS, který mi přes stránky zpravodaje poslal šestačtyřicetiletý kantor **Milan Kocmánek**, vyučující lanžhotské děti v první až páté třídě Masarykovy školy základním předmětům, člen zastupitelstva města, kam postoupil z druhého místa kandidátky ODS (lídr Antonín Hostina) jako **bezpartyjní**, čtvrtý v pořadí s nejvyšším počtem obdržených hlasů (702), velmi známý a úspěšný tvůrce kreslených vtipností, mne nenazlobil, naopak potěšil, ač s některými jeho pasážemi u mne souhlas nenašel. Děkuji redakci, že dopis otiskla. Dokázala tím, že to, co od svobodného státu požaduje starý Říman **Suetonius** (viz úvodní citát), je v našem současném státním zřízení skutečností. **Pro každého občana.** Bez akademických titulů či politických funkcí. A že, a teď budu osobní, **žádný Jožulka Uher** a nikdo další vedle něho, nemá ve zpravodaji doživotní privilegium, není nedotknutelný kritikou od kohokoliv, kdo s ním nesdílí jeho názory. Takto to má v demokracii chodit a být! Toto bylo vždycky krédem (přesvědčením) mého názorového usilování mluvou i psaním: **Tolik svobody a práv pro mne, kolik pro všechny ostatní!** Bez pardonu!

Ti, kteří spolu se mnou žijí v našem **rodném** Lanžhotě, řekněme, že v posledních pětapadesáti letech (léta dětství vynechávám), dobře ví, jakých přívlastků se mi v oblasti hudební a literární tvorby dostalo, aniž bych se na tom „podílel nějakým **samozvanstvím**“. Proč to píši? Z jednoho prostého důvodu: nikdy by nejvzdělanějšího a nejznalejšího recenzenta mojí duševní a duchovní činnosti ani ve snu nenapadlo, vnímat mne přes moje názory a postoje jako **komunálního politologa**, navíc **samozvaného**, a názory jako takové co **přinejmenším sporné, ne-li slušně řečeno přímo demagogické**, jak píše v otevřeném dopise pan učitel. (Já bych klidně snesl i to neslušně řečené!) Nemíním tuto věc rozvádět. Není to zapotřebí, M. Kocmánek se, viděno zpod úhlu mého stáří, pouze unáhlil. I já jsem býval někdy v jeho věku až nebezpečně pro mne samého zbrklým. Nežil jsem přece ve svobodném a demokratickém státě. Připovím ještě, že na **politologa** nemám potřebné vzdělání a ani ambice (ctižádost), a jakékoliv partajní, světské či náboženské **demagogie se příčily** mé vůli tak trochu volnomyšlenkáře. Šikany, jimž jsem býval ze strany bývalého režimu vystavován a jimi trpěl, vycházely právě z této skutečnosti. Tenkrát se **otevřené dopisy** neuveřejňovaly. Ale to pan učitel Kocmánek nebyl ještě na světě.

Zastával-li jsem se dvou tak zvaných **zrádců**, neznamenalo to, že by ostatní měli „tancovat jak pískám“! Vždycky jsem projevoval vzdor proti každému **přinucování** nebo příčící se mi **poslušnost**i. Není mi proto vlastní cokoliv jakýmkoliv způsobem, tedy i názorovým, vnucovat druhým. Ochotný veřejně je bránit i proti takovým mocným, kteří by proti nim donucovací prostředky uplatňovali.

Pozvání k posezení u pohárku vína pokládám za vstřícné gesto, ale já jsem nikdy takovým chlapským dostaveníčkům neholdoval. A co se týče podrobného životopisu občana ve funkci zastupitele, tak ani vlastně nevím, jestli jej mají voliči právo znát na podkladě nějakého zákona. Myslím si, že není zajímavým pouze pro mne (u těch, které neznám), ale pro každého dalšího voliče. Tudíž těch pohárků vína by bylo prevela!

Za dopis dík! Přečetl jsem si ho několikrát; jako vzor místního vkladu do dobrého demokratického spolunažívání. Právem spadá pod **kladnou** stranu demokracie, zastoupenou v titulu tohoto textu slovem **l í c!**

A r u b ?

„Kde soudí ten, kdo obviňuje, tam platí násilí, a nikoliv zákon.“ (Publilius Syrus)

Protože je počet těch čtenářů zpravodaje, kteří **letákový seriál** našeho lanžhotského **anonyma pod škraboškou UHER J**. zaznamenali mnohem menší, než počet seriál sledujících, předznamenám, že do dnešního dne (28. května) **vyprodu-**

koval už **jedenáct** dílů. V tom v pořadí **osmém** jsem byl poctěn jeho **povýšenecky arogantně poroučející pozorností** konečně i já, jeho vzpurně nepoddaný. Napsal: **Jožulku sem vybral, protože píše hňupoviny. Dyt sú to všecko lži. Nech sa rači věnuje tym jeho oplzým básničkám.** Konec citace.

Když si bez emocemi zkreslující zaujatostí pročítám zpětně anonymovu **„tvorbu“** a položím ji jako celek pod zorný úhel výroku **Publiliuse Syruse**, pak mně jako výsledek poznání vyjde nález toho, že i náš anonym je charakteristický tím, že také **obviňuje, soudí, obhajobu nepřipouští, obhájcům nadává, kdyby měl moc, nikomu arest nepromine, je suverénem neomylnosti, houbou nasáklou závistí, nenávistí a škodolibostí, všehoznalec, který snad už dávno vynalezl perpetuum mobile a ví i to, proč se zeměkoule točí!**

Nad posledně výše mnou vyřčeným se možná čtenář pousměje, mně se náš anonym (opravdu **náš, lanžhotský, z lanžhotského rodového plemene vyvstalý**), bohužel, jeví i jako nešťastný potomek **morálně a vlastenecky selhávajících lanžhotských občanů** z let nacistické poroby, tedy z režimu zvaného **Protektorát Čechy a Morava**, kteří „odsypávali“ svoji zášť a nenávist vůči svým sousedům a spoluobčanům **v anonymních dopisech**, které adresovali lanžhotské úřadovně gestapa přes poštu, nebo je házeli za vrata panu starostovi Janovi Třetinovi (to v tom nejméně nebezpečném případě, protože okamžitě končily jejich dopisy v kamnech), nebo, v případě horším, škvírou pod vraty je, jedni i druzí pod rouškou noci a tmy, „ládovali“ do vrátnice domu pana Josefa Uhra-Kostelníka v Lesíčkové ulici, u něhož byl ubytován gestapák Herr Göring! Tento člen nejobávanější nacistické tajné policie, stejně jako hlavní nadřízený Herr Faffenberger nebyli, naštěstí, fanatičtí Hitlerovci. Ten první ukazoval dopisy panu Uhrovi-kostelníkovi a druhý zase starostovi panu Třetinovi s vysvětlením, že vzhledem k tomu, že žádná udání neobsahují nic, co by prokazovalo jakýkoliv odboj proti Říši, ale pouze přízemní sousedské nevraživosti, dopisy likvidovali i oni. Takový rozumný postoj úřadovny gestapa a jeho představitelů si však statečná skupina lanžhotských občanů, jako byli starosta Jan Třetina, podnikatel s vínem pan Václav Osička, řezník pan František Kosek a další, **„pojistila“** tím, že této gestapácké, ale stále nebezpečné a nepřátelské šlechtě dopřála pár zaječích i jiných zvěřinových honů a hostin. Možná tím zachránili několik spoluobčanů před nepříjemnostmi, v nichž šlo tenkrát o koncentrák a život. Zdá se, že šéf gestapa Faffenberger byl příliš nakonec měkký, protože skončil na východní frontě… A naši stateční? Též v oblasti spravedlnosti a práva divokém prvním poválečném roce se pochopitelně ozval „štěkot“ pár najednou „hrdinů“, kteří měli chutě obvinit výše mnou jmenované z kolaborantství a přiživit se na jejich majetcích. Nevinu prokázali a své si ustáli. Bohužel, po únoru 1948 už k obraně majetků sílu neměli…

Ano, tuto přesmutnou lanžhotskou protektorátní anonymně-dopisovou éru mně náš dnešní letákový anonym připomíná. Proto mne už neudivuje, když neadresně a všechno šmahem, co jsem kdy napsal, klasifikuje jako **hňupoviny**, které jsou navíc **všecko lži**, doporučujíce mi, abych se raději věnoval svým **oplzým básničkám**.

„Kaji“ se, že ho tak trápím… Nedivte se, když jsem potom nevěřícně a s úžasem četl v týdeníku **Břeclavsko (středa 25. května 2011)**, v článku šéfredaktora Jiřího Holobrádka, pod titulkem **Anonym po nocích rozhazuje po Lanžhotě letáky**, mimo jiné toto vyjádření na adresu letáků zastupitele Antonína Hostiny**: „Podle názoru občanů, se kterými jsem mluvil, je v letácích hodně pravdy a musí to psát nějaký starší, inteligentní člověk, který se zajímá o dění v Lanžhotě. (…) Postupně se dle lidí v letácích objevují vulgarismy, s čímž lidé už tak nesouhlasí. Jsou i takoví, kteří to zavrhují.“** On sám letákovou variantu za správnou nepovažuje, upozorňuje na možnost přednést své názory při zasedání zastupitelstva, a dodává: **„Nevím, co si o tom myslet.“** Hlavně tlumočí názory občanů, kteří však neuvádí, co pravda v letácích je a co pravda není (je pravdou např. to, čím „bacil“ anonym po mně?), a jak je to s tou **inteligencí** anonyma. Nebudu si vymýšlet a chlubit se cizím peřím a tak odcituji samotný Slovník cizích slov, **heslo inteligence: rozumová schopnost řešit situace; chápavost, vzdělanost.** Myslíte si, že všechna tato kriteria náš anonym splňuje? Dle mého uvážení skutečně inteligentní člověk by se k psaní takových anonymních letáků, jakými kolem sebe srší v euforii (rozjařenosti), jaká doprovází např. i **pyromana** nebo **kleptomana**, náš lanžhotský letákový anonym v kápi ponocného, nesnížil! A grafomanství by mu chomout nenasadilo… A ještě něco: skutečný inteligent si na jazyk a na pero nekálí takové vulgarismy, které jako koňskému handlíři jsou našemu anonymovi vlastní od samého začátku. Díky Bohu, že **„Jsou i takoví, kteří to zavrhují.“** Na ně náš anonym nedá…

Uznání a obdiv získalo Lanžhotu v jeho novodobých dějinách, od stopadesáti až dvouset let zpátky, mnoho osobností a národopisných, folklorních, sportovních i vlastenecko-odbojových jedinečností.

Letákový anonym se k nim rozhodně nepřiřadí!

„Jsou-li to nikoli jmění či předkové zvučného jména, nýbrž řádnost a duch, co nám velikost dá!“ (Ovidius)

V letošním jedenadvacátém květnovém čísle týdeníku **REFLEX** vyšlo velké pojednání o atentátu na **zastupujícího říšského protektora REINHARDA HEYDRICHA**. Dramatik a novinář Karel Steigerwald **v jiném pohledu** na tohoto nacistu mimo jiné takto nádherně píše**: Bez nacizmu byl by nic. Začal demokratickou kariéru ve výmarském námořnictvu, neuspěl, vyhodili ho za nečestné jednání k dívce, byl nic, zachránil ho nástup nacizmu. Pro Heydricha výtah nahoru. Takové figury hulvátů bez zábran, s nezvladatelnou ctižádostí (…) bloudí kolem nás i dnes. Chtěly by stát v čele světa, ale doba není dobrá – nevšímá si jich. Obtěžují své okolí, bijí děti, mučí podřízené v kanceláři, píšou nenávistné dopisy, kandidují ve volbách. Mají štěstí, zločinci z nich nikdy nebudou, doba jim tuto kariéru nenabídne. Umřou nepoznáni, pamatovat si je bude pár lidí jako protivné zakyslé bytosti. V politice je jejich svit krátkodobý. Za dvacet let jsme jich pár poznali, jsou už zapomenuti. Politika je spotřebovává, vytáhne je z davu a hodí do studny zapomnění.**

Dodám: jednou v ní bude dost místa i pro lanžhotského letákového anonyma…

Zahrádkáři vzpomínají

Jaroslav Třetina

50 let ČZS v Lanžhotě

V pátek 29. dubna se konala výroční členská schůze ZO ČZS v Lanžhotě. Proběhla tak trochu ve slavnostnější atmosféře, protože zahrádkáři si připomněli 50. výročí svého založení. V hlavní zprávě předsedy byly vzpomenuty začátky, kdy se několik našich občanů rozhodlo založit organizaci a navázat tak na tradici Vinařské besídky, která v minulosti v obci působila a po roce 1948 byla násilnou komunistickou mocí rozpuštěna. Předseda dále vzpomenul rozsah činnosti za ta dlouhá léta. Na panelech vystavené dokumenty a fotografie připomněly současným členům výstavy, přednášky, zájezdy, či družební setkání se zahrádkáři ze slovenských Špačinců. S trpkým úsměvem pohlíželi přítomní na návrh kandidátky členů výboru z roku 1976, který byl projednán a schválen místním výborem KSČ, která se starala, aby členové zahrádkářského výboru byli spolehliví občané. Po oficiálním programu schůze setrvali členové v přátelské atmosféře a pobesedovali při občerstvení a vlastních vzorcích vín ještě další hodiny.

Zájezd do Rakouska

Dne 18. května se vydali zahrádkáři na další výlet s kulturní a vinařskou tématikou, tentokrát do oblasti Burgenlandu v Rakousku.

Na první zastávce si prohlédli skanzen, starou vesnici v Niedersulzu. I přes dopolední nepříznivé počasí byli všichni spokojení s množstvím zachovalých staveb s veškerou vnitřní výbavou od stodol, stájí, hospodářských i obytných stavení, hospody, obchodu až po církevní kaple. Závěrem byla ochutnávka vín místních vinařů, kteří se po týdnu střídají ve vinotéce zřízené v historickém sklepu.

Po příjezdu do Joisu, nyní již bez deště, jsme po výborném obědě v místní restauraci navštívili vinařství Hillinger. Oproti menším rodinným vinařstvím v Niedersulzu, to byl nový, vysoce moderní závod s výsadbou nových vinic.

Vinařství Esterhazy v Traunsdorfu, rovněž moderní nový závod, přenesený z historických zámeckých sklepů byl příjemnou tečkou za degustací. Příjemným oddechem pak byla podvečerní procházka městem Eisensenstadt a pro oči téměř pohádková projížďka noční osvětlenou Vídní.

Svatý Marek

J. J. Uher

foto: B. Benešová

Na louce slunce jako zlato rozhozené,
nad tůní šídla jako drahokamy v letu;
pěšinky z humen k hájku láskou vychozené
a její mladé písně darované létu.

Když jeho teplo stlalo pro nás v noci lože,
při svatém Marku na zeleném cípu meze,
tvé oči leskly se mi hvězdami jak brože.
Tys šeptala, že k nim až si nás láska veze!

Pak zpoza lesa s klením jako sprostá běhna,
déšť, hromy bouře na nás hodila jak sukni;
ne, neboj, svatý Marek ochranou nám žehná,
jen s důvěrou si spolu se mnou při něm klekni.

Kdo ví, kde běhna o keře, stromy svoji sukni trhá, páře;
pod úzkou stříškou svatého Marka, zmokly nám jen trochu tváře…

V tých dňách chodili ešče strýc Martin s tetkú Terezkú na večerní májové mše, ked jim došlo do paměti, že sú už spolem na jednéj hromádce padesát roků. Uradili sa, že si jubilejum navrch šeckému připomenú randem. Takovým a tam, jakým to jejich pústoleté v dobrém aj zlém nažívání začalo.

Stařenka vyoblékali stařečka jak ženicha. Do šňúrkovéj košele a naglobínovaných čižem. Stařeček měli strach, že jich cestú potraťá, tak jim nohy z holének vyhubly.

Ked išli potom stařeček přes huménko, naškubali jakéhosik kvíťá do pugétu. Uličkú kolem plotů sa vykradli z dědiny jak zloděj koní. Enom nestřetnút žádnú babu, orodovali v duchu. Přes Bendovych jamu a Čápkovych uličkú sa prosmekli jak čík.

V polách u svatého Marka nebylo živéj duše. Ešče nebylo co krast a tak ani hotař starý Jochka nepajdali kolem. Pod duchny zalehly klekánice. Enom bosorky sa parádily k letom za hažúrama – čertama k Unínu na tanec, pijatyku a smilnění. Stařeček sa opřeli húserem v chrbtě o svatého Marka a čekali na frajířku stařenku. Ked tá už hodně dúho nešli, tak najedovaný až v gaťách poponáhlali sa dom. Na dvoře hodili pugét kozi do chlévka a sakry na hnůj.

Vpadňa ve výmince do izbičky, zastihli stařenku jak sa modlá růženec, seďa na kraji postele. Su celý zarosený, málem sem chytil zápal, pročs nedošla? Stařenka pootočili haněblivo hlavu a jak holubička uvrrrkli: Martínku, nehněvaj sa, mamička s tatíčkem mja nechceli pustit! Skoro do púnoci sa temu obá smíli, k sebje přitulení, jak tenkrát ešče byt nemohli a nesměli…

(Na památku vypravěče a srandisty TONDY CIPRYSE vulgo VENDELÍNA; též SERGEJA z JZD.)

Boží muka sv. Marka

(podle J. Matuszkové: Výzkum drobné sakrální architektury na Podluží)

Boží muka stojí na konci Lanžhota u polní cesty paralelní se starou cestou do Břeclavi, které se až po sochu sv. Jana Nepomuckého říkalo „Huboká" (na rozdíl od současnosti zde býval hluboký úvoz).

Vznik: konec 18. století.

Popis:

Trojboká Boží muka tvořená nízkou podnoží, z níž vystupuje hmotný podstavec členěný lesenovými rámy s nárožními lesenami. Subtilnější lucernová část je rovněž členěna lesenovými rámy a navíc je odhmotněna jednou nikou na každé straně. Nízká trojboká stříška stavbu završuje.

Materiál: cihla, omítka, pálená krytina.

Historie: Není známa, dle mapy stabilního katastru na tomto místě existovala před rokem 1826.

Vedla kolem dobytčí cesta.

Kolem procházelo prosebné procesí, jak bylo uvedeno ve zpravodaji č. 2/2010.

Dějiny trampingu v Lanžhotě a blízkém okolí

Milha

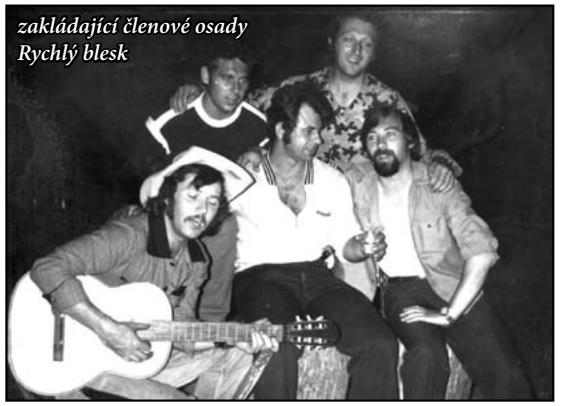
Motto: Zastav se na chvilku a rozhlédni, dokud je čas. Pořád pospícháš, ženeš se o překot dopředu, rychle, rychleji. Proč? V té honičce šlapeš po květech, takže nikdy neuvidíš, jak příroda doopravdy žije.

Z dostupných pramenů a vlastních prožitků nejjižnější cíp jižní Moravy zvané Podluží žil a žije vždy spíše folklorem a nikdy nebyl baštou trampingu, který se začal šířit po 1. světové válce ve 20. letech, hlavně z okolí Prahy, kde vznikaly první trampské osady a kluby, z nichž nejznámější a zřejmě i nejstarší byla (nebo je?) osada „Ztracená naděje" zvaná Ztracena. To je mezi trampy všeobecně známo, tak jsem se zaměřil na zmapování trampského hnutí přímo v Lanžhotě a jeho nejbližším okolí. První trampský klub nazvaný Poslední osada jihu, vznikl v Lanžhotě 1. 3. 1936 na ustavující schůzi za předsednictví (šerifové byli až později) Jožky Ondrysky. Klub, i když neměl dlouhého trvání (cca 3,5 roku), žil bohatým společenským životem, kdy v obci pořádal různé akce a výlety. V době největší slávy měl 33 členů. Zanikl z moci úřední s nastupujícím fašismem 16. 7. 1939.

Po válce v r. 1947 vznikla osada Strážci lesů, zakladatelem byl Jenda Ciprys – Rataj. Tato osada byla v podstatě lanžhotsko-kostická.

soutěže

zakládající členové osady Rychlý blesk

Další osadou, kterou založil Bob Linha a pět dalších kamarádů, byla osada Rychlý blesk. V roce 1956 vznikl tábornický klub Modré šípy, který založil Jara Třetina (od Péráku), který čítal osm členů. Tábořit chodili na Hrůd k řece Moravě. Po rozpadu tohoto klubu, kdy starší kamarádi odešli do škol nebo učení, založil Bob Linha se zbývajícími třemi členy a dvěma nově příchozími 18. 7. 1961 osadu Rychlý blesk. 60. léta byla z politického hlediska celkem uvolněná, takže osada, která k zakládající šestce přibrala další členy, žila bohatým životem, týkajícím se především účastí na tzv. potlaších (setkáních) různých spřátelených osad, kde vždy u táboráku probíhaly soutěže ve zpěvu, přes den pak soutěže sportovní, i když poněkud netradiční. V těchto letech nastal obrovský rozmach trampského hnutí po celé republice, jako tichý protest části mládeže proti tehdejšímu režimu.

Největší potlach na tzv. „Komáří loučce" na Hrůdě se uskutečnil v roce 1966, kdy se na osadní kemp sjelo asi 700 trampů z celé republiky. Pak přišla léta 70. a normalizace. Trampské hnutí bylo stále silněji potlačováno a tím i začalo ubývat osad. Osada Rychlý blesk však přežila veškerá úskalí a i když členové osady později založili rodiny, přivedli si své manželky a děti, takže za celou dobu existence osady se vystřídalo téměř 60 členů. Po 30 letech činnosti na Hrůdě pod vedením šerifa Boba Linhy, se osada přestěhovala do nové lokality na Křenové a šerifské žezlo převzal kamarád Franta Horák – Hriboš, který vede osadu doposud a i když se v současné době členská základna smrskla na minimum, přesto osada pořádá, hlavně zásluhou šerifa, různé akce. Namátkou turnaj ve volejbale, kdy letošní ročník bude již třicátým. Přesvědčivým důkazem toho, že Franta věnuje osadě svůj veškerý volný čas, bude 18. červenec 2011, kdy osada Rychlý blesk oslaví 50. výročí svého vzniku.

Další osadou byla Zlatá podkova, kterou založil v Lanžhotě v r. 1963 Svaťa Svačina. Měla pouhé tři členy, ale taky bohužel jepičí trvání.

Parta kamarádů z Kradlova a od zámečku, mezi nimi byli už i někteří ženáči (bratři Klvaňovi), kteří se pravidelně zúčastňovali akcí osady Rychlý blesk, založila v r. 1965 osadu „Rummy", šerifem byl zvolen Tonda Slováček. Časem osada přestala vyvíjet větší aktivitu, což některým členům nevyhovovalo, a tak v roce 1973 vznikla osada West Virginia pod vedením Zdenka a Evy Veselých, čímž své sídlo přenesla do Kostic. Dnes už i tato osada je minulostí.

Za zmínku ještě stojí z této doby osada Šedivý dub z Brodského, kterou vedl Staňa Škoda.

Jako poslední jsem objevil ve svých archivech tvrdonskou osadu Svatý Vavřinec, jejímž zakladatelem byl Jan Sasín. Bohužel ani tato však neměla dlouhého trvání, takže pokud je mi známo, jediná a fungující osada v Lanžhotě a blízkém okolí je osada Rychlý blesk.

Dnešní doba má bohužel jiné priority, staří trampi pomalu vymírají a trávit volný čas v přírodě formou trampingu, mladé lidi příliš neláká.

Pokud jsem náhodou ve svých pamětech na nějakou osadu zapomněl, předem se omlouvám.

Když v podvečer se sklání
a zvolna mizí den
a potemnělou plání
tiše se plíží sen
když zmlknou lesy temné
a z vody stoupá dým
to jen náš oheň žehne
plamenem vysokým…

Malíř Jože Uprka a hody na Podluží

Zdeněk Vrbík, Ladná

Koncem 19. století navštívil malíř Jože Uprka Podluží a namaloval obrazy s názvem Lanžhotské hody a Lanštorfské hody. V literatuře často dochází k jejich záměně. Zatímco správně identifikovat názvy obou obrazů a zjistit, kde je uložen originál jednoho z nich, by se za pomoci spolupracující veřejnosti mohlo dnes ještě podařit, kdo tehdy přivedl Jožu Uprku do Lanštorfa a do Lanžhota, to se už zřejmě nikdy nedovíme.

Malíř a grafik Jože Uprka se narodil 26. října 1861 v Kněždubě (jeho rodný dům se zajímavou expozicí je zrekonstruovaný a přístupný veřejnosti). Byl synem rolníka a malíře samouka Jana Uprky. V roce 1899 se oženil s lidovou malířkou Anežkou Karlíkovou ze Svatobořic. Jeho mladší bratr František Uprka (1868 - 1929) se proslavil jako sochař.

Jože Uprka získal středoškolské vzdělání v Olomouci, nejprve na německém učitelském ústavu a poté na olomouckém Slovanském gymnáziu. Ve studiích pokračoval od roku 1881 na pražské akademii u Františka Čermáka a od roku 1884

na mnichovské akademii. V Mnichově spoluzaložil spolek „Škréta“, jehož dalšími členy byli třeba Alfons Mucha, Antonín Slavíček a Luděk Marold.

Po tříletém pobytu v Mnichově se nejdříve vrátil do Prahy a v roce 1888 přesídlil zpátky do rodného kraje, který ho inspiroval náměty a kde také vznikla stěžejní část jeho díla. Témata čerpal z každodenního života prostého lidu, práce, obyčejů a slavností, zachycoval podobu lidových krojů i krajinu Moravského Slovácka.

Na přelomu let 1892 - 1893 pobýval díky stipendiu v Paříži, kde studoval díla starých mistrů a seznámil se se současným uměleckým děním, zejména s impresionistickým stylem. Jeho obraz „Pouť u svatého Antonínka“ obdržel na pařížském Salonu v roce 1893 ocenění Mention honorable a získal Uprkovi známost v zahraničí.

Uprka byl představitelem tzv. romantického historismu a secesního dekorativismu. Jeho dílo je národopisným dokumentem folklóru jižní Moravy. Byl plenérista ryzího zrna, pracoval skoro výhradně pod širým nebem, nejraději v plném slunečním jasu, což mu přivodilo několikrát prudkou oční chorobu. – „Když on i ten pouhý šátek na hlavě vypadá mnohem krásněji, když naň svítí slunko, a jak se teprve vrapení rukávců plastičtěji prokresluje,“ říkával. [Václav Frolec: Slovácko 1905. Regio Brno 1991, str. 17]

Nedaleko rodného Kněždubu, v Hroznové Lhotě, koupil Uprka malý domek jako ateliér. Ten nechal roku 1904 přestavět podle návrhu architekta Dušana Jurkoviče na patrovou vilu s dřevěnými prvky inspirovanými lidovou architekturou. Hostil zde osobnosti ze světa kultury, jako například spisovatele Aloise a Viléma Mrštíkovy, malíře Herberta Masaryka (syna pozdějšího prezidenta Tomáše Masaryka) a Zdenku Braunerovou, hudební skladatele Leoše Janáčka či Vítězslava Nováka. V roce 1902 přivedl Uprka na Slovácko slavného francouzského sochaře Augusta Rodina - jednoho z největších sochařů 19. století.

Jože Uprka zemřel 12. ledna 1940 v Hroznové Lhotě, kde je pochován vedle svého bratra Františka a svého někdejšího žáka Antoše Frolky.

Při cestách za inspirací zavítal Jože Uprka i na Podluží, které jej zřejmě velmi zaujalo. Důkazem toho jsou mimo jiné obrazy Lanžhotské hody a Lanštorfské hody. Jeho dcera vzpomíná:

Z větších obrazů dokončoval v roce 1898 obrazy Do Rakús, Na panském – jindy s názvem V poli nebo i Plečky, které podle menší studie, prodané na vánoční výstavce roku 1896 u Topiče, si Topič objednal ve větším formátu. Hlavní zájem otcův byl však soustředěn k Lanštorfským a Lanžhotským hodům. (V roce 1898 byly dokončeny malé i velké hody Lanštorfské a v roce 1899 hody Lanžhotské.) K obojím měl v ateliéru mnoho studií. V té době otce navštívili někteří jeho přátelé, a když prý se ho jeden z nich ptal, kdy budou Lanštorfské hody hotovy, odpověděl mu:

„To sám ešče nevím, ešče mně to nehraje tú pěsničku, kerú bych chtěl. Ešče v tem néni veselosť, tá slovácká veselosť“ – zdůraznil a rozpovídal se o ní takto: „Víte, slovácká veselosť, to néni enom tak. Néni to bůření, má to svoje zvláštní formy, ceremoniel, já temu říkám styl. Každý krok, každý výskok je tu odměřaný, vypočítaný, je tu vědomá snaha utvořit lahodný celek.

Veselost je teda jaksi přidusená a záleží v tem, že jedni sa radujú z krásy a síly druhých. Dyž takový šohaj ide mezi děvčatama, ví, že všecí naň hleďá, že celá přízeň je na něho hrdá, že sa teda nesmí ‚zahodit´, že si nesmí zadat." [Božena Nováková - Uprková: Besedy s Jožou Uprkou. Nakladatelství Chagall Ostrava 1996, str. 147]

Bohužel dnes není zcela jasné, který z obou výše zmiňovaných obrazů, tj. Lanžhotské a Lanštorfské hody, je který. Pokud bychom obraz identifikovali na základě autentické zmínky, že Lanštorfské hody existují ve dvou variantách (malé a velké), pak by Lanštorfské hody měl být ten obraz, na kterém starší muž vpravo v popředí vede za ruce dvě malé děti. Tento obraz opravdu existuje ve dvou variantách, jeden vlastní Národní galerie v Praze a druhý Galerie výtvarného umění v Hodoníně.

Oba dva obrazy jsou originály, Uprka se k některým námětům vracel a vytvářel jejich variace s drobnými změnami v detailech. Stejně tak existuje Pouť u sv. Antoníčka v Moravské galerii v Brně a starší v Muzeu umění v Olomouci. (Podobně existuje ve dvojím provedení – realistickém a impresionistickém – patrně nejznámější Uprkův obraz „Jízda králů" z roku 1897.)

Obě instituce vlastnící originály obrazů oněch hodů, tj. jak Národní galerie v Praze, tak Galerie výtvarného umění v Hodoníně, vedou tyto obrazy jako Lanžhotské hody. Skutečnými Lanžhotskými hody by ale mohl být jiný obraz, který je dochován pouze na reprodukcích a ani odborné veřejnosti není známo, kde se nachází jeho originál.

Identifikovat oba obrazy podle krojů není snadné. V obou obcích se nosí podlužácké kroje, které se místně liší pouze v detailech, které nejsou na Úprkových obrazech patrné. Poznávacím znamením šohaja z Lanžhota by mohl být specifický emblém na čižmách, ale ani na jednom z obrazů není žádný emblém na černých holínkách vidět.

Podobně obtížná je jednoznačná identifikace podle kroje dívčího - v Lanžhotě se nosí rožky, v Lanštorfě kokeš. Bohužel děvčata nejsou zejména na druhém obrazu až tak dominantní, aby byl tento detail dívčí pokrývky hlavy jasně patrný. O něco nadějnější se zdá být identifikace podle jiného detailu na dívčím kroji: lanštorfská děvčata nosí někdy mašle po stranách sukně (přichycené k opasku, tzv. pintě), lanžhotská nikdy. U obrazu, u nějž i jiné indicie naznačují, že se jedná o Lanštorfské hody, se zdá, že druhé děvče zleva (nejvíce v popředí) právě takovou mašli na boku sukně má.

Veřejnost má možnost vidět jeden z originálů domnělých Lanštorfských hodů na Uprkově výstavě, která se koná od 25. května do 28. srpna 2011 v Galerii výtvarného umění v Hodoníně. Při zhlédnutí barevného originálu, nebo třeba už při četbě tohoto článku si možná někdo vzpomene na nějaký detail, který by mohl přispět k bližší identifikaci obrazu. Možná se v některé ladenské nebo lanžhotské domácnosti nacházejí nějaké Uprkovy přípravné studie, nebo se traduje nějaká příhoda, případně někdo ze starších si pamatuje, že na obraze je jeho dědeček (kmocháček, stařenka, tetička …), nebo se dokonce najde nezvěstný originál jednoho z obrazů. To vše by mohlo přispět ke správné identifikaci názvů uvedených obrazů.

Děkuji PhDr. Iloně Tunklové – kurátorce sbírky Galerie výtvarného umění v Hodoníně za cenné informace a podněty k napsání tohoto článku i za poskytnutí reprodukcí obou obrazů.

Zajímavosti z lanžhotské kroniky

Jan Maděřič st., V. Bílovice

V měsíci září 2010 jsem pokračoval v bádání v kronikách obce Lanžhot uložených v Okresním archivu v Mikulově. Hlavním cílem bylo získání informací o spolcích v Lanžhotě koncem 19. století a z počátků první republiky 1918 -1938.

Při pročítání záznamů mě zaujaly některé další texty, které by mohly zajímat i čtenáře lanžhotského zpravodaje.

Rok 1878 - rok Páně buď Pánu Bohu chvála. Našímu městečku se nic zlého nepřihodilo a dosti všeckého urodilo a též také hojnost vína bylo. V tomto roku se v Komárnově silnice opravila, na což obec dodala náklad dovozní kamení (náklady na dovoz kamene) a muselo se pokladnici obecní vyplatit 221 zlatých.

V Lanžhotě dne 26. prosince 1878. Podepsáni: Josef Straka st., Ondryska B., Ciprys V.

Poznámka autora výpisu: Tento rok je skutečně výjimečný zejména tím, že nebyl zaznamenán žádný požár domů ani stodol a také nebyla zaznamenána žádná povodeň. Historie Lanžhota v kronikách nám ukazuje, že téměř v každém roce shořelo v obci mnoho domů a záplavy luk a lesů bývaly 3 – 4krát do roka. Tak např. v roce 1882 dne 12. 6. začalo hořet u Jana Cipryse č. 29, při čemž vyhořelo 64 domů až po obecní dům. Dne 23. 6. při požáru shořel i hospodář Ciprys č. p. 126.

V roce 1883 dne 14. 9. shořelo 8 domů, 24. 9. 15 stodol, 26. 9. shořelo 12 domů v Komárnově a v říjnu shořelo ještě dalších 7 domů, tento rok byl výjimečně suchý.

Rok 1898, v dubnu tohoto roku zakoupil kníže z Lichtenštejna věžní hodiny pro zdejší kostel. Postavení schodů na věž a hodiny stály 1 100 zlatých. Důstojný pán děkan přispěl ze jmění kostelního 200 zlatých.

Rok 1898 – 3. 5. zde byla komise pro určení stavby dráhy z Břeclavi na hranice do Brodského. Bylo stanoveno, že stanice bude mezi kamenným křížem a křížem Benešovým. Komisi řídil místodržitelský rada z Brna Gustav Nischovitzev za přítomnosti okresního hejtmana Focesta. Komise měla 12 členů. Mimo zdejších byli pozváni i Kostičané.

Rok 1900 - 24. 10. byla dokončena stavba rozšíření hřbitova. Výlohy s tímto rozšířením obnášely 1 550 zlatých.

8. 8. 1900 na den Panny Marie byla zahájena jízda na zdejší dráze. První vlak vyjel ráno v půl 5 hod. z Břeclavi do Kútů.

Slovní SAMOROSTY

Jožulka Uher

Říkám těm zvláštním nářečovým slovům právě takto proto, že nevíme a nedozvíme se už, kdo si je a kdy vymyslel, kdo je poprvé do našeho lanžhotského nářečí zasadil. Jedním jsem si jist: byly to mozky moudré, důvtipné a schopné tvořit v metaforách. Možná už před čtyřiceti roky, kdy jsem pracoval v našem JZD, vydal brněnský profesor Svěrák, jazykovědec, obsáhlý slovník zvláštních nářečových výrazů z oblasti Moravského Slovácka, Lanžhot nevyjímaje. Vyhledal mne tenkrát ke spolupráci v lanžhotském regionu. Přispěl jsem mu několika sty lanžhotských slovních samorostů. Jeho slovník jsem potom prodával ve středisku JZD. Zájem o něj byl. Mně se později slovník vinou jednoho opilého „stěhováka" ztratil, a tak má-li jej někdo ze čtenářů a může jej postrádat, velice rád slovník od něho koupím. Při mojí publicistické práci mi totiž dost schází…

Před časem jedna lanžhotská dívka s její přespolní kamarádkou, uveřejnily v týdeníku Moravský jih několik lanžhotských slovních samorostů. Uvedly například, že se u nás v Lanžhotě neříká stodole stodola, ale šopa. Obratem jsem reagoval poznámkou, že v Lanžhotě byla stodola vždycky stodolou. Šopa u nás byla a je kůlna.

Krátce poté jsem při náhodném listování publikací s názvem **VLASTIVĚDA MORAVSKÁ okres BŘECLAVSKÝ**, kterou v roce 1911 vydal národopisec a spisovatel **JAN NOHÁČ**, nalezl na str. 224 vzácnou fotografii, pod níž je tento text: **Kůlny na lukách lanžhotských.** Rukou mého otce je připsáno: **Šopy na pastvisku.** Na snímku je jich zhruba deset, na půdní

vyvýšenině za vodou, asi za rozvodněnou malou svodnicí – Cajú. Dnes by to bylo v polích za Cajú a fotbalovým hřištěm na Pastvisku, jižním směrem. O těchto **šopách** mi kdysi dávno vyprávěla stařenka Uhříčka a to proto, cituji, **aj my sme tam mívávali v jednéj seno.**

Ale teď pozor: kůlny – šopy či stodoly?

Soudím, že šlo jednoznačně o **seníky!** Byly to velmi stavebně jednoduché objekty, pod jejichž slaměné střechy si stohovali – ukládali seno ti sedláci, kteří je posklízeli na blízkých okolečních loukách – pastvisku! Když seníky v Lanžhotě, hlavně v jeho okolí, zanikly a jejich poslání staveb pro uskladnění sena převzaly stodoly a to v prostorách pater, zatímco v přízemí se skladovaly otépky slámy a některé zemědělské stroje, taktéž se v nich mlátívalo cepama, název **šopa** byl přiznán pouze **kůlnám.** Seníky – šopy zpoza malé Caje minulost už nevrátila. A bohužel, co neviděť v ní zůstanou a v zítřcích už pokračovat nebudou i stodole!

A teď žádost o opravu. Díky pozornosti kamaráda Jožky Turečka. Při korektuře (konečné úpravě) článku **…A HODY BYLY NA KRKU!** ve třetím čísle loňského zpravodaje, ušlo i mojí pozornosti, že netopýři jsou uvedeni jako **trúletci.** Žádní trúletci, ale **trúlelci, ano, trúlelci!** Ještě v letech čtyřicátých minulého století jich poletovaly nad hřištěm na Pastvisku „mraky". Házeli jsme jim nahoru nad hlavy kamínky a poslouchali, jak jim o ně vždycky „cvakly" zuby. Nebo jsme si přinesli „udičky", na jejich háčky ze špendlíků jsme upevnili kuličky chleba a na tuto návnadu jsme chytali trúlelky jako ryby. Házeli jsme je pak vřeštícím děvčatům na blůzky a do vlasů. Jedné pověrečné tetce jsme jednoho přitloukli s roztaženými křídly na dvoře v žebráčce. Bývali jsme to nepovedená hovada! Za trúlelky, v slově pokomolené i ty týrané, se omlouvám, byť já jsem až zase mezi takové raubíře nepatříval, citlivka…

U výše zmíněného článku je též dobová fotografie od Franty Ondrysky. (Kam se asi poděly desítky diapozitivů, které nafotil za srpnových dnů 1968 Zdeněk Skryja, člen Muzejního kroužku? Škoda, přeškoda jich!) Ten veršovaný nápis není na plotech humna Létalových, ale Turečkových! Starý strýc Tureček mívával přezdívku **Trtoň.** Za kterou byl schopen člověka pantokem přerazit. Právě díky této jeho nevraživosti vznikla příhoda a taktéž velice zajímavé rčení.

I k nám do Lanžhota docházel za onoho času jeden řezník z města. Vykupoval od sedláků prasata. Téměř pokaždé se nejprve zastavil v hospodě „U Gale", později „U Vedrala" (dnes Podlužan), aby pár štamprlaty gořalky vymámil z kunčoftů, v hospodě u piva besedujících, informace o té nejlepší a nejvýhodnější koupi pořádného prasete. Jedenkrát se skupina starých sedláků šušky šušky uradila a poslala řezníka ke strýcovi Trtoňovi říka: **A šak starý Trtoň hořekujú aj v kostele, že co s prasiskem, keré jim už búřá chlév. Ná šak že by ho prodali aj pod cenu, ked by bylo kupca!** A zavedli kupce – řezníka až k rohu zdí farského dvora, ukazujíce mu vrata domu, ve kterém strýc Tureček – Trtoň měl grunt. (Dnes na celé té parcele podniká stolař Zdeněk Kořínek, oproti Kaca baru.) Řezník pelášil, jako kdyby měl být mezi zájemci nejprvnější.

Jen co zabouchal na vrata a strýc Tureček vyšel ven, spustil: **Vážený pane Trtoňu, doslechl jsem se, že máte na prodej vepře, plácneme si?"** Strýc Tureček otočili hlavu směrem do dvora a volajú: **Mamo, nevidíš tam neco šikovného, co by sa mi pasovalo tak akorát do ruky?** Tetka nebyli húpá, hned pochopili, o co jejich mužovi ide. Po první raně otkú přes chrbet už na druhú řezník nečekal. A sedláci za rožkem stěn farského dvora také ne. Darmo se po nich řezník – kupec u hospodského poptával…

A to rčení? Kdykoliv přijdete z jakékoliv příčiny do kteréhokoliv lanžhotského domu, a se zlou se potážete, můžete si zklamaně nebo nahněvaně říci: **Éj, tuším sem trefil k Trtoňom!**

Tož tak… A ked vás negdo přinachytí, jak do sebja cpete veliký a dobře namazaný krajíc chleba, má právo vám říct: **Éj, po takovém krajíci možeš jít aj zavracat!** A co že zase toto jest? Když chlapci pasáčci pásávali na loukách na Jasenové stáda koní nebo krav, která se jim uměla rozutekávat tam, kam neměla, museli je chlapci vracet zpátky na správné místo pastvy, museli je **zavracat!** Při takovém zavracání – běhání se notně vyhládlo. Takže zavracel nejčastěji ten, kdo pojedl největší krajíc chleba. Byl nejvíce při sile!

Tak vidíte: začal jsem u samorostů a už se zaplétám do stejně samorostlých přísloví. Jestli vám to vadilo, příště už ani **nedutnu…**

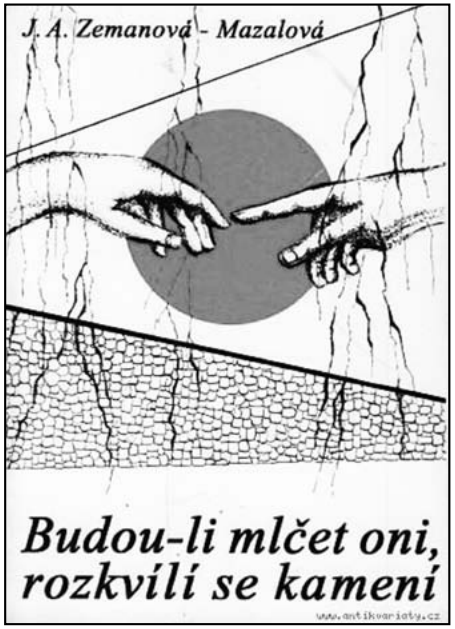
Budou-li mlčet oni, rozkvílí se kamení

Věra Mrázová

Dostala jsem náhodou do rukou noviny – Moravský Jih z listopadu loňského roku. Po přečtení článku Byl František Tuček dvojí agent? jsem byla v šoku. S takovou drzostí jsem se už dlouho nesetkala. Psát takové věci o občanech Lanžhota, kteří byli odsouzeni na dlouhé roky za to, že zachránili životy i rodiny s dětmi, je opravdu nehorázné. Tito odsouzení museli za těžkých podmínek pracovat v uranových dolech, na sta jich bylo popraveno. Byli nelidsky týráni. Brutálně vyslýcháni StB – zlomeniny nohou, otoky, bičování chodidel, trhání nehtů i lámání rukou.

Ti, co přežili a byli propuštěni, postupně jeden za druhým zemřeli. Šlo o zaprášení plic radioaktivním prachem. Toto onemocnění se nedá zastavit a končí leukémií, rakovinou a rozkladem plic, takže tito odsouzení měli po ukončení výkonu trestu vypsaný neoficiální rozsudek smrti. Hodnotíte je jako agenty. Obrovský omyl – byli to hrdinové! Antonín Bartoš, Josef Kratochvíl, František Gajda, František Tuček a další a další občané Lanžhota, mezi kterými byl i můj otec.

František Tuček byl můj strýc, byl to zdatný a inteligentní člověk, který byl ochoten položit svůj život pro trpícího člověka. Zprávy mě přinutily poslat informace do Austrálie, kde žije strýcův syn. A samozřejmě také do Prahy na Konfederaci politických vězňů ČR. Vůbec netušíte, co musely rodiny těchto odsouzených podstoupit a s čím se musely smířit. Nechci se o tom rozepisovat, bylo by to na celou knihu. Nelze to smazat a zapomenout už vůbec ne. Tito odsouzení, co přežili i ti, kteří

nepřežili, byli jednorázově rehabilitování k 31. 10. 1990 – rozsudky byly zrušeny.

Na toto téma doporučuji všem přečíst knihu, kterou mám k dispozici. Kdo bude mít zájem, ráda mu ji půjčím. Knihu napsala J. A. Zemanová – Mazalová, která byla rovněž vězněna. Název knihy je *Budou-li mlčet oni, rozkvílí se kamení.*

Článků na toto téma vydal Moravský Jih více. Většina byla podepsána nic neříkajícím Uher J.

Příště se nezapomeňte podepsat pravým jménem a nezneužívejte jméno toho, který s tím nemá nic společného.

Týdenní trhy

(Opis z Vlastivědného dotazníku z roku 1926)
Pavel Bartoš

Týdenní trhy se v Lanžhotě neodbývají. Výroční jsou tři do roka. 1. po Nanebevst. Páně, 2. po sv. Bartoloměji, 3. po Všech svatých. Na náměstí u kostela přijíždějí vozy s jarmarečním zbožím z blízkého okolí i domácí. Tu a tam hádka o místo, neurovná-li se, končí obyčejně u soudu. Náměstí je zastaveno plátěnými budovami i otevřenými krámky. V boudách plno zboží střižného, hraček a cukroví. Hospodyně vybírají, ohmatávají, smlouvají, chodí od boudy k boudě, kde by koupily co nejlaciněji. Kloboučník prodává klobouky, čepice i hůsenkové širůchy. Ševci jakoby se styděli za svůj černý výrobek, mají své stánky za kostelem. Prodávají vysoké boty, které nejsou brané na míru, zvané „jojky". U hospody bělají se putýnky, škopky a máselnice. Blízko fary kupí se hromady bílých i malovaných talířů, misek, džbánků, hrnců a hrníčků. Nejvíce dětí i dospělých je u cukrářů. Také hračkáři mají dobrý odbyt a zástupy dětí obšlapují jejich krámy. Ten troubí a ten píská a jiný hrká a hluku je tu až uši zaléhají. Prodavači s uzeninami vychvalují pečené jaternice i jelítka pochybné jakosti a zvláště koňské jdou na odbyt. Živo a veselo je na všech stranách až k večeru, kdy se lid rozchází a prodavači skládají zboží do beden, nakládají na vozy a odjíždějí domů. Děti pak dlouho si hrají s nakoupenými hračkami a na „jarmark" vzpomínají dlouho.

Momenty z doby světové války

(Opis z Vlastivědného dotazníku z roku 1926)
Pavel Bartoš

Podezřívavost četnictva (Vc1) obracela se hlavně na členy Sokola. K těm jeho členům, kteří měli mapy a noviny, vždy po dojití pošty přicházeli špiclové, naslouchali, co se mluví. Špiclů bylo hojně v hostincích, zvláště tam, kde se scházeli lidé pokrokoví. Ti vypozorovali situaci a vedli si opatrně. Jednotlivci byli voláni na radnici a vyslýcháni (Krejčí Jakub Mikšík, krejčí Jakub Bartoš, stolař Kadlčík). K soudu udáni hoši Josef Ryl, kupecký příručí, a Vojtěch Šesták, selský syn, pro dopis „Černé ruky" faráři Ant. Štouračovi. - 27. října dojel na inspekci Jan Jeřábek, školdozorce z Podivína a podrobil výslechu učitele Hynka Novotného pro nacvičení vlasteneckých básní a pro domnělé spojení s Ruskem. Novotný udán na podkladě tomu, že v květnu 1914 činil tlumočníka velkoobchodníku Bašenovu z Petrohradu v keramické továrně v Poštorné, ač byl tam pozván ředitelem Popprem, Němcem. Třetí den po inspekci dostal uč. Novotný dekret, aby již 1. listopadu 1914 nastoupil službu v Nové Lhotě pod Javořinou. Tam měl již 2. listopadu návštěvu četníka Naze, aby se zjistilo, zda uposlechl. Později bylo mu sděleno, že v případě neuposlechnutí – byl definitivním – měl býti konfinován v táboře podezřelých. Na novém stanovisku byl uč. Hynku Novotnému, jako starostovi Sokola v Lanžho-

tě doručen výměr, jímž se lanžhotský Sokol rozpouští. To stalo se v únoru 1915. Zatím vypukla v sousedních Kosticích rozvětvená aféra letáčková, do níž mermo zataženi býti měli i členové Sokola z Lanžhota. Opětovně vyslýchán vojenským soudem uč. Hynek Novotný a uvězněn krejčí Jakub Bartoš pro obraz cara Petra Srbského. Surový Kupsa nedovolil neduživému Bartošovi ani se obléci v zimník, za mrazu jej vedl do Brna, kde Bartoš těžce onemocněl. Cestou mu i pokrokářům surově spílal.

Počátkem srpna 1915 zatčen i rolník Jan Ciprys č. 174 a stolař Emil Kadlčík na udání učně Kadlčíkova, který mstivě nařkl mistra zato, že měl vrátit zpronevěřené peníze. Oba zatčení, věznění 100 dní na Špilberku, při soudě vedli si velmi obratně, a proto po hlavním přelíčení propuštěni. Humorista Jan Ciprys, ač bystrého rozumu, dovedl vsugerovati soudcům dojem, který je jasně vyznačen výrokem jednoho z přísedících: „Er ist ja blöd!" Na otázku, proč zesměšňoval rakouskou marinu vtipem, že uchránila svůj největší Dregonaut, Viribus Unitis, tím, že ho vytáhla a schovala do stodoly, odpověděl: „Ale vzácní páni, já jsem o takových věcech nikdá nemluvil, ani neslyšel. Já su enom húpý sedlák, já mám svoje kravičky, svoje krávy a pluh, ale co je to Viribus-Unites, to já na mú dušu nevím!" - Opravdovost a mimika s jakou svou obhajobu provedl tento šibalský humorista, vyvolala bouři smíchu. Břitce bránil se i Kadlčík a oba osvobozeni, ač nejeden hříšek proti „matce" tustrii měli na svědomí.

Jiným dokladem zuřivosti bylo zatčení selského syna, stárka Vojtěcha Třetiny proto, že k odvodu s ostatními branci jel dle starodávného zvyku pod bílomodročerveným praporem. Prý „Srbofil" odvezen na Špilberk a po odpykání trestu ihned poslán do fronty, ač byl kostelníkův syn a nikdy ani dost málo o nějaký pokrok nezavadil.

Z nejvíce pronásledovaných byl i krejčí Jakub Mikšík, který návrhem starosty odveden, ač byl plochonohý. K němu, protože rád si politicky povykládal, posíláni zvláště často zvědové, dokonce i žena, ale ta mu upřímně řekla, proč jde a kdo ji poslal. Byl to tehdejší revírník Karel Schwetz, osvědčivší po převratu tak málo hrdinství, že prosil o ochranu ty, které dříve pronásledoval, ačkoliv tuto činnost prováděl velmi opatrně. H. Novotný

Nezapomínejme

Vlasta Ciprysová

To, že žijeme už 66 let v míru, bereme jako samozřejmost. I když ne všude je klid a mír. Vzpomínáme-li na bitvy napoleonské a jiné, neměli bychom zapomínat na ty v II. světové válce.

To měla asi na mysli paní Růženka Létalová, která vystoupila na akci Svazu tělesně postižených. Chtěla říci, abychom

Marie Lastovecká

nezapomínali. I po tolika letech vzpomíná na tehdejší události. Ve frontě 11. dubna ve sklepě u Ošťádalů se narodil bratr Václav. Matka od té doby měla zdravotní potíže. Otec dostal střepinu do hlavy, ránu ošetřili, ale teprve po 22 letech ji vyoperovali. Je dobré si tyto události připomínat.

Záslužnou činnost koná na toto téma i naše základní škola. V loňském roce uspořádala besedu s účastníky bojů druhé světové války. Základní školu navštívili plukovník Emil Boček, příslušník československého letectva ve Velké Británii (pilot-stíhač u 310. československé stíhací perutě), a Ján Novenko, tlumočník u Sovětské gardové divize osvobozující Moravu a přímý účastník bojů o Lanžhot. Letošní beseda, které jsem se zúčastnila, byla s plukovnicí Marií Lastoveckou. Tato statečná žena se účastnila bojů o Kyjev, na Dukle nebo osvobození Ostravy. Jako snajperka v bitvě u Sokolova měla za úkol ochraňovat velitele roty ve Svobodově armádě. Za své služby byla vyznamenaná desítkami medailí. Je nositelkou nejvyššího státního vyznamenání Řádu Bílého

lva. Dnes je jí 91 let, ale ta jiskra v oku, vyprávění, které šlo od srdce, zaujalo přítomné deváťáky i nás dospělé. Odpovídala na otázky, fotila se s dětmi a s úsměvem řekla, že ráda do lanžhotské školy opět přijede snad už jako generál. Díky vedení školy mají jejich žáci nejen diplomy ve sportu, dovednostech, kultuře, ale také znalosti z naší minulosti.

Město dává pravidelně kytici k pomníku Rudoarmějce, pamětním deskám, vzácným osobnostem. A je to správné. Snad i tato připomínka odpoví R. Létalové, že nezapomínáme.

Lesní železnice drážka

Vít Kocmánek

Koncem 19. století byl v majetku Liechtensteinů lužní les, což vedlo k vybudování dřevozpracujícího závodu v Břeclavi. Pila byla odkázána na nájemné povozníky, což bylo často nepraktické a nedostatečné (na jaře a na podzim se raději věnovali svému poli nebo byly zaplavené lesní cesty). Ekonomické a provozní problémy vedly k vybudování vlastní úzkorozchodné železnice, která měla zajistit stálý celoroční a spolehlivý svoz dřeva.

V roce 1908 se začala stavět první část železnice a ještě tentýž rok se po ní začalo svážet dřevo. Nejdříve s animálním pohonem, později tento způsob vystřídala výkonnější benzinová lokomotiva. Jelikož první úsek železnice se osvědčil, byly postupně přistavovány další úseky, až ve čtyřech etapách stavby dosáhla drážka celkové délky 28 km.

Jelikož se železnice rozrůstala, přirozeně se zvyšovala i produkce a malá benzinová lokomotiva přestávala stačit, proto bylo rozhodnuto o koupi výkonnější parní lokomotivy. Těžba i nadále narůstala a vozový park se zvětšoval. Dokonce přibyl i malý krytý vůz pro výlety panstva.

Velmi důležitou roli sehrála železnice těsně před druhou světovou válkou i během ní, lokomotivy byly neustále v provozu a vozily vojsko i munici do pohraničního opevnění. Díky tomu mohli pohraničníci včas zajistit ochranu tohoto důležitého regionu.

Roku 1951 došlo k předání železnice do rukou státu i se všemi čtyřmi lokomotivami. V té době přišly na železnici poslední dvě lokomotivy. Ovšem ani tato investice nezachránila upadající stav železnice způsobený rozhodnutím vyšších orgánů, že se má závod zaměřit na zpracování smrkového a bukového dřeva ze střední Moravy. Snižoval se výkon železnice a tím i rentabilita. Z těchto důvodů se rozhodlo o jejím zrušení.

Lokomotivy byly postupně likvidovány a nakonec se v roce 1965 začaly rozebírat kolejnice. Po třech letech už v lese nezbylo nic jiného než torza někdejších mostů, náspy bez kolejí a opuštěná nákladiště.

JEŠTE PÁR TECHNICKÝCH ZAJÍMAVOSTÍ

Ačkoliv plány na vybudování železnice pocházejí z roku 1906, můžeme najít zmínku i o patentních kolejnicích, které se používaly pro snadnější manipulaci se dřevem v rámci závodu už od roku 1891.

Jelikož se jednalo o provoz v lužním lese, překonávala železnice velký počet potůčků, svodnic, močálů a jiných vod. Pro jejich odtok bylo postaveno 63 propustků a mostů, které byly většinou dřevěné. U delších byly použity ocelové nosníky.

Trať byla původně projektována pro animální pohon, a proto u většiny mostů byl přistavěný chodník pro zvířata.

Směrem ke Kosticím u řeky Moravy lesní železnice podjížděla železniční most ČSD. Ta podjíždění povolila jen v případě, že vzdálenost mezi komínem lokomotiv a mostem bude minimálně 50 cm a most bude zespodu oplechovaný.

Když po kolejích začaly jezdit dieselové lokomotivy, bylo potřeba postavit sklad pohonných hmot. Z protipožárních důvodů musel stát mimo pilu.

(Autor čerpal informace z mikulovského archivu.)

Brodčanská tragédie

- DADEK - z Brodského
do češtiny přepsal Jož. Uher

Jsem moc rád, že mohu pravidelně číst zpravodaj LANŽHOT. Díky kamarádovi Jožulkovi. Pokaždé si najdu tolik zajímavých článků, až nakonec lituji, že zpravodaj vychází pouze čtyřikrát do roka.

Jako pamětníka (jsem ročník 1925) mne v loňském roce velice zaujal tragický příběh rodiny Pyskatých, hlavně Michala. Vzpomněl jsem si na stejně smutné události, ke kterým došlo u nás v Brodském po osvobození dědiny Rudou armádou.

Na našem brodčanském břehu řeky Moravy ukončil válečné tažení oddíl protiletadlového dělostřelectva RA. Dvou až čtyřhlavňová děla měli v palebném postavení na samém břehu. Bydleli a nocovali však v několika domech brodčanských občanů. Skupina asi dvaceti hlavně řidičů byla na kvartýře u nás. V některé místnosti jich spalo pět i více. Trojice z nich však nocovala úplně zvlášť. Byli pohlavně nakažení, tak se jich ti ostatní trochu stranili.

Na našem dvoře měl stanoviště i jejich kuchař. Právě jemu se zalíbil náš čtyřmetrákový býček (měli jsme sedlácké hospodářství), a tak ho nechal zabít, aby nadělal kotel toho jejich boršče, něco jako náš guláš. Byl už květen a v našem humně zrály třešně – májovky. Chodily si je trhat i tři ruské vojačky z velitelství. Mou povinností dvacetiletého mladíka bylo držet jim žebře dvojáky. Jak jsem tak stál dole pod nimi, pokukoval jsem jim pod vojenské sukně, které jim sahaly pod kolena po okraj vysokých, holínkových čižmiček. Věděly to, smály se tomu, že prý co mohu vidět, jedině kalhotky s nohavičkami do poloviny stehen. Rozverné fešandy!

Já a naše celá rodina jsme se nejvíce spřátelili s Rusem jménem **Nikolaj Rüzner**. Byl to německý Rus. Jeho rodiče s ním jako s malým klukem přijeli do Sovětského svazu v polovině dvacátých let budovat komunismus. S Nikolajem jsem si dopisoval až do roku 1963. Od nás z Brodského byl jeho oddíl protiletadlových dělostřelců odvelen v květnu 1945 na daleký východ, na frontu proti Japoncům, ale než tam dorazili, Japonsko kapitulovalo.

Ale teď už k tomu smutnému příběhu, ne nepodobnému tragédii lanžhotského Michala Pyskatého. Stalo se to 9. května pětačtyřicátého. Toho dne se vracela domů od rodičky porodní babka **Marína Suchovská, rozená Antálková.** Její muž byl zajat na východní frontě. Jako pohledná žena vzbudila cestou pozornost staršiny Rusa, chlapa skoro dvoumetrového. Marínu sledoval v brodčanských uličkách a když zašla do jednoho domku, snažil se do něj vstoupit i on. Ale Marína asi včas doma na pronásledovatele upozornila, protože hned ve dveřích do ulice se mu do cesty postavil otec Maríny, **Eduard Antálek.** A ne sám; při jednom boku mu stála manželka a při druhém syn. Ruce rozpažené, opřené o futra.

Když se Rus staršina dotazoval po děvočce a domáhal se vstupu do domu, Antálek mu řekl, že do jeho domu žádná děvočka nevešla, a nemínil staršinovi Rusovi vstup do domu povolit. Toho to nahněvalo, vytáhl revolver a Eduarda Antálka jednou ránou zastřelil. Hned na to odešel…

Eduard Antálek patřil mezi brodčanské členy komunistické strany. Takový způsob smrti jeho soudruhy otřásl. Tak se sebrali a vydali se na ruské velitelství se žádostí o vyšetření tohoto činu a potrestání pachatele.

Velitel dal rozkaz k nástupu celého oddílu protiletadlových dělostřelců s tím, aby stěžovatelé identifikovali (zjistili totožnost) provinilce. Dvoumetrový staršina Rus mezi nimi nebyl k nalezení. Zavčasu se ukryl. Všichni ostatní, přestože věděli, co se stalo a kdo z nich střílel, mlčeli.

Protože už bylo po válce, Rusi skoro denně něco oslavovali. Třeba i tancem při garmošce – harmonice. Buď jen tak jako jedinci křepčili nebo tancovali. Děvčat – vojaček z velitelství bylo málo, a tak se v kole vrtěl chlap s chlapem. To už se mezi nimi ukazoval i obr staršina Rus, s nímž však nikdo do tance nešel. Pohrdali jím. Pak odjeli, aniž by vraha někdo dopadl a potrestal.

Ne jinak tomu bylo ve druhém případě, kdy v hájku byl Rusem zastřelen jiný občan z Brodského, který se provinil tím, že bránil svoji dceru před znásilněním.

Každá válka je škaredá záležitost. Na tu, která prošla v roce 1945 Brodským, nemohu zapomenout, ale vzpomínání se bráním. V tomto případě se mi mlčet však nechtělo.

Vůně luk

Miluše Linhová

Jsou vůně, které mne vždycky znovu
dovedou omámit.
Jednou z nich je vůně luk,
těch kvetoucích i požatých.

Znám skryté louky v lužních lesích
u řeky Moravy, kde skrýt se může člověk,

jen se tam pustit,
jen nezůstávat na prvním svahu,
kde příroda je ještě parkem,
jen jít a hledat

Projdeš hustým lesem a otevře se
před tebou vonící louka.

Nad všechny parfémy světa
je mi ta vůně trávy.

A možnost zmizet v ní, být sama,
být neviditelná, být jako jeden z těch,
kdo tady žijí a které mohu zblízka pozorovat.
Jen pomalu a těžce tu překonávají
tu nekonečnou dálku stvolu.

SKAUTSKÝ ODDÍL BANTUOVÉ ZAČÁTKEM ROKU 2011

Petra Čejková (Klíště)

Jako jeden z mála oddílů máme až cca deset akcí ročně. První z našich letošních společných aktivit byl výlet do břeclavského kina na film Shrek: Konec a zvonec. I čtvrtý díl se autorům povedl a nás moc pobavil.

V únoru byla za okny stále zima, která nás už nebavila, tak jsme si vyjeli protáhnout těla na lezeckou stěnu do sportovní haly TJ Lokomotiva v Břeclavi. První část jsme věnovali přípravě na lezení a prvním pokusům, po kterých už bylo všem jasné, že při lezení nepracují jen ruce, ale že se leze především nohama. Důležité bylo také ukázat si, jak se bezpečně spustit dolů. Nakonec během hodiny a půl všichni zdolali vrchol stěny a nikomu se nic nestalo. Za zmínku stojí výkony dvou našich členů: Rybka svým nenápadným stylem vytřela zrak i některým z kluků a Rolf zase lezl tak rychle, že se i Rege u jištění zapotil.

Ve dnech 14. – 18. března probíhaly v jihomoravském kraji jarní prázdniny, proto jsme se rozhodli pro netradiční sportovní schůzku, která probíhala v místní tělocvičně. Hned na začátku nás čekala záludná opičí dráha. Nejprve jsme si překážky osahali a pak vystartovali naplno na čas. Přeskok přes kozu, přelez/podlez stolu, slalom, švédské bedny, kotrmelce, žebřiny a kruhy pro nás nebyly žádnými soupeři a úspěšně jsme je všechny překonali. Potom jsme se rozdělili na dvě družstva a začal zápas v ringu, který nakonec skončil vyrovnaně 1:1.

Během velikonočních prázdnin tradičně vyrážíme na třídenní výpravu. Tentokrát to bylo v termínu od 21. do 23. 4. 2011 a to do Znojma. Útočiště nám poskytli znojemští skauti ve své klubovně. Abychom se lépe seznámili s činností jiných oddílů, načerpali nové zkušenosti a navázali přátelské vztahy, přizvali jsme na výpravu mikulovské skautky. Celkem se výpravy zúčastnilo včetně mikulovských skautek 34 dětí a 10 vedoucích.

Z Lanžhota jsme vyrazili už v sedm ráno nastrojení ve skautských krojích. První den jsme vyrazili na průzkum okolí, zahráli jsme si pár seznamovacích her a ve znojemských ulicích jsme si procvičili šifry.

Páteční ráno jsme zahájili vydatnou buchtovou snídaní od našich maminek – pošmáknout jsme si mohli asi na 30 nejrůznějších druzích buchet. Dopoledne jsme si vyšlápli na Kraví horu a odpoledne jsme se v parku věnovali skautským znalostem. Nejdřív jsme se věnovali uzlové štafetě, kterou nakonec zdolal jen Rolf, a morseovku si mohli v nováčkovce odškrtnout Šok a Rambo. Po večeři jsme se rozdělení do tří družstev vydali pátrat po dalších šifrách, které nás dovedly až ke zlým skřetům, které jsme chytili a přemohli.

V sobotu ráno jsme vyklidili klubovnu a vyrazili jsme do krytého bazénu, který byl zarezervován jen pro nás. Kromě plavání, skákání a dalšího řádění ve vodě jsme se pokusili vytvořit pyramidu. Ta se nám sice nepovedla, ale

zvládli jsme alespoň věž ze čtyř lidí. Při čekání v Břeclavi na náš spoj jsme společně zhodnotili výpravu a na závěr jsme se v Lanžhotě rozloučili naším tradičním CIKY CIKY CAK.

Ve dnech 6. - 7. 5. 2011 se uskutečnilo v Břeclavi za krásného slunečného počasí okresní kolo Svojsíkova závodu (A. B. Svojsík – zakladatel českého skautingu). Kromě nás se jej zúčastnily skautské oddíly z Břeclavi, Mikulova, Znojma a Vyškova. Vzhledem k blížícímu se výročí ukončení 2. sv. války byl závod pojat v jejím duchu. Už na nádraží v Břeclavi nás čekal strýček v dobovém oblečení, který nám předal instrukce, kde se máme ubytovat. Nejdříve jsme ale museli zaplatit poplatky na úřadě a nechat si vystavit občanské průkazy a teprve s nimi jsme se mohli ubytovat. Potom jsme se převlékli z dobových obleků do skautských krojů a průvodem jsme došli ke skautskému pomníku u břeclavského zámku, kde jsme zavzpomínali se staršími skauty na dřívější dobu. Večer jsme si opět vyměnili skautské kroje za oblečení přelomu 30. a 40. let a po skupinkách jsme vyrazili do ulic hledat černé schránky, které byly umístěny na zdejších zajímavých místech. Během hledání jsme ale museli dávat pozor na gestapo, které nás mohlo chytnout.

V sobotu ráno se vstávalo brzo, neboť první hlídka vyráželа na trať dlouhou cca 15 km v 7:30. Soutěžilo se zvlášť v kategorii holek a kluků. Celkem závodilo 17 hlídek, které změřily síly v disciplínách maskování, vaření, fyzická zdatnost, příroda, spolupráce, skautská organizace, vyhledávání informací, všeobecná znalost a zdravověda. Naše hlídka Wolfové, kterou reprezentoval Šídlo, Rolf, Červenáček, Sid, Rambo, Šok, Joe a Kliďas se umístila v chlapecké kategorii na krásném 3. místě. Akce se organizátorům povedla a těšíme se na další společné skautské setkání v tak hojném počtu.

Plány do budoucna

V červenci se chystáme na desetidenní tábor do Vřesovic u Vyškova. Tábořiště leží v malebné krajině plné zřícenin, mezi nejznámější z nich patří Cimburk.

V dubnu jsme dostali od Města Lanžhot klíče k nové klubovně, která je na staré škole. Naše stávající klubovna na stadionu je sice na super místě k hraní her, ale rozpadá se nám před očima a my nejsme schopni ji z našich finančních zdrojů rekonstruovat. Během letních prázdnin bychom si měli novou klubovnu vymalovat a zařídit a v novém školním roce se scházet už tam.

Městu za poskytnutí nové klubovny i za dlouhodobou podporu moc děkujeme. Budeme se i do budoucna snažit být městu prospěšní a důstojně jej reprezentovat v širokém okolí.

Více se o našem oddíle můžete dozvědět na ***www.bantuove.blog.cz***.

Atletické přebory Podluží 2011

Eliška Tesaříková

Ve dnech 30. a 31. května 2011 se konal 6. ročník Atletických přeborů žáků základních škol z Podluží. Pondělního zahájení se zúčastnil starosta Lanžhota František Hrnčíř a místostarosta Josef Bartoš. Ředitelka školy Helena Pláteníková po oba dny přivítala všechny sportovce a jejich vedoucí. Na jednotlivých disciplínách závodilo na 460 atletů.

Žáci 1. až 9. tříd si vyzkoušeli své síly v různých disciplínách. 1. až 3. ročníky závodily ve sprintu na 50 m, hodu míčkem, či ve vytrvalostním běhu na 300 m, 4. a 5. ročníky závodily ve sprintu na 60 m, v hodu míčkem, skoku dalekém a ve vytrvalostním běhu na 300 m.

Žáci 6. až 9. ročníky taktéž běželi sprint na 60 m a vytrvalostní běh na 600 m, skákali do dálky. 6. a 7. ročníky házely míčkem, 8. a 9. ročníky vrhaly koulí.

Počasí letos dětem při závodech přálo a místy vyhledávaly stín, kde by se mohly před sluníčkem schovat, ale přesto je to neodradilo. Všichni se snažili získat pro sebe některou z medailí a pro školu body do soutěže o putovní pohár.

A jak to celé dopadlo?

Za 1. stupeň se celkově umístnil na:

1. Lanžhot	**167 bodů**
2. Tvrdonice	**145 bodů**
3. Moravská Nová Ves	**117 bodů**
4. Prušánky	93 bodů
5. Lužice	80 bodů
6. Mikulčice	55 bodů
7. Moravský Žižkov	44 bodů
8. Hrušky	35 bodů
9. Starý Poddvorov	29 bodů

Za 2. stupeň se celkově umístnil na:

1. Lanžhot	**188 bodů**
2. Moravská Nová Ves	**144 bodů**
3. Prušánky	**112 bodů**
4. Lužice	102 bodů
5. Mikulčice	55 bodů
6. Moravský Žižkov	54 bodů
7. Tvrdonice	51 bodů

Celkové umístnění za 1. a 2. stupeň:

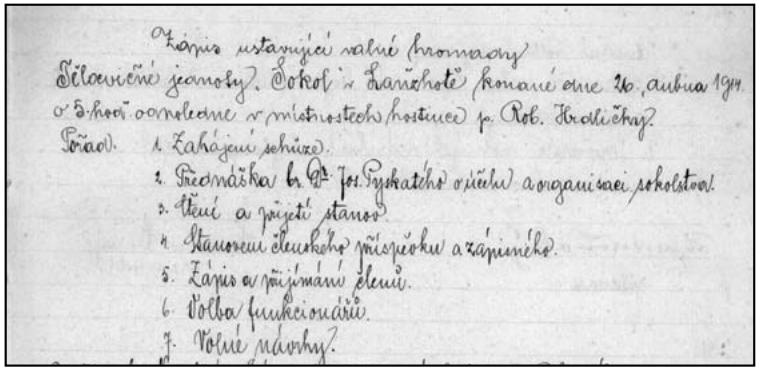
1. Lanžhot	**355 bodů**
2. Moravská Nová Ves	**261 bodů**
3. Prušánky	**205 bodů**
4. Tvrdonice	196 bodů
5. Lužice	182 bodů
6. Mikulčice	110 bodů
7. Moravský Žižkov	98 bodů

Z nuly na sto za 97 let

Antonín Hostina, předseda TJ Sokol Lanžhot

Vážení spoluobčané, ani se nenadějeme a TJ Sokol Lanžhot bude slavit 100 let od svého založení. A jak to začalo?

„Ustavující valná hromada Tělocvičné jednoty Sokol Lanžhot se koná dne 26. dubna 1914 v 5 hod. odpoledne, v místnostech hostince p. Rob. Hrdličky."

Zápis ustavující valné hromady
Tělocvičné jednoty Sokol v Lanžhotě konané dne 26. dubna 1914
o 5. hod. odpoledne v místnostech hostince p. Rob. Hrdličky.
Pořad: 1. Zahájení schůze.
2. Přednáška br. Dr. Jos. Pyskatého o účelu a organisaci sokolstva.
3. Čtení a přijetí stanov.
4. Stanovení členského příspěvku a zápisného.
5. Zápis a přijímání členů.
6. Volba funkcionářů.
7. Volné návrhy.

Tak zní první věta zápisu z ustavující schůze Tělocvičné jednoty Sokola Lanžhot. Je to překvapivé, ale na počet obyvatel, které Lanžhot v roce 1914 měl, se valné hromady účastnilo 31 občanů. Předsedou byl zvolen bratr Hynek Novotný. Jako první krok, který nově založená jednota učinila, bylo rozhodnutí o nákupu nářadí, tiskopisů a razítka. Následovala smlouvy s Robertem Hrdličkou, majitelem hostince, o vyjednání nájmu sálu a potřebných úprav sálu pro umístění cvičebního nářadí.

Mezi zakladateli se objevují mimo jiných jména jako Antonín Majer, Tomáš Mráz, Josef Rampáček, Pavel Pyskatý, Ladislav Černý, Jan Ciprys, Jan Kubík, Martin Šesták, Karel Pokorný, Josef Kverek, František Bína, Jakub Mikšík, Emil Kadlčík, Jakub Straka, František Mikulica, Michal Horák, Stanislav Martiňák a Antonín Javorský. Při pravidelných jednáních sloužil zápis ze schůze vedení současně jako účetní kniha.

Nástup I. sv. války postihnul i naše Sokoly. Všichni narukovali. Někteří okamžitě po vyhlášení a ostatní postupně. Ale ani tato smutná událost nezastavila lanžhotské rodáky v budování svého snu.

V roce 1922 se cvičení rozšířilo o kopanou. Tento rok se zároveň datuje jako založení kopané v Lanžhotě.

Opět nastala obrovská euforie v budování sportovišť a zázemí pro sportovce. Peněz nebylo, tak se sdružovaly pozemky, na kterých při nekonečných brigádách prolévali pot všichni činovníci a cvičenci jednoty.

V roce 1955 bylo důležité zatravnit hřiště na Pastvisku, ohradit plochu trubkami, navézt ochozy a po dohodě se sousedy tyto ochozy rozšířit. Tyto rozsáhlé úpravy byly nutné, aby bylo hřiště uznáno regulérní pro sehrávání zápasů na celorepublikové úrovni.

V měsíci lednu roku 1956 začaly práce na úpravě plochy kluziště na sokolském pozemku. A tak se rok od roku pokračovalo až do dnešní doby. Člověk by ani nevěřil, co se dá za jednu generaci vybudovat.

Přestože je to už bezmála 100 let, co naši dědové založili jednotu sokolskou, jedno se nezměnilo. Vždy a za každé doby, nezávisle na režimu a společenské náladě, Sokol Lanžhot stál na skupině nadšenců, kteří obětovali svůj volný čas budování sportovišť, na kterých lanžhotská mládež sportovala a zdravě soutěžila.

Tak, jak se měnila doba, měnily se i nároky na kvalitu sportovišť a s tím spojenou vyšší ekonomickou nákladnost, jak na jejich budování, tak údržbu. Dneska už nestačí pouze nadšení. Důležitým faktorem pro zajišťování sportovního vyžití našich dětí jsou bohužel finanční prostředky a to jak od města, sponzorů, tak od samotných rodičů, kteří své ratolesti finančně podporují v těchto zájmech.

Ale přesto, stejně jako v začátcích budování tělovýchovné jednoty i dneska, veškerá činnost Sokola stojí na lidech, kteří nezištně obětují volný čas naší mládeži jako pokračovatelé v práci a nadšení našich otců a dědů. Za všechny vzpomenu alespoň jednoho, který v mé mysli zakotvil nejhlouběji. Doufám, že se to ostatních nedotkne. Je jím pan Jenda Ciprys (Všiva). Děkujeme.

Závěrem trochu statistiky:

Náš region má registrováno 95 jednot a sportovních klubů. TJ Sokol Lanžhot se svými 631 členy se řadí na druhé místo za Břeclaví. Za námi jsou města jako Mikulov nebo Hustopeče. Vychází to, že zhruba každý šestý občan je členem Sokola.

Za naše výsledky se nemusíme stydět. Naši sportovci se umisťují na předních místech celorepublikových soutěží a mnozí nás reprezentují i na soutěžích evropských. Všechny oddíly TJ Sokol dosahují na naše poměry velmi dobrých sportovních výsledků. A když nám to nevyjde letos, tak uděláme všechno proto, abychom to napřesrok dohnali. A v tom je ta zdravá soutěživost. Sportu zdar!

ÚČAST LANŽHOTSKÉHO RODÁKA V HISTORII SOKOLA NA BŘECLAVSKU

Jan Maděřič

Mezi první významné osobnosti v sokolském hnutí na Břeclavsku patří lanžhotský rodák Dr. Josef Pyskatý. Tento nadšený Sokol se zasloužil o rozvoj Sokola nejprve v samotné Břeclavi, kde byl starostou Sokola od roku 1913 do roku 1920. Na valné hromadě 29. 9. 1920 oznamuje s nadšením, že Sokol hodlá zakoupit hotel Koruna za jeden milion korun. Obětaví členové Sokola upisují půjčku 400 000,- korun. Tento záslužný čin dal základ k dalšímu růstu jednoty v Břeclavi a širokém okolí.

13. 2. 1921 byla založena slovácká župa v Břeclavi a Dr. Pyskatý se stává rovněž jejím prvním předsedou. V té době měla župa celkem 3 998 členů.

Funkci starosty župy vykonával až do roku 1926. V objektu Koruny měla síd-

lo rovněž župa slovácká až do 8. října 1938, tj. do obsazení Břeclavi okupanty. Majetek župy včetně praporů, vlajek a ostatního inventáře byl spálen na břeclavském náměstí. Dr. Pyskatý zemřel v roce 1928. Sokolové instalovali na jeho uctění v roce 1931 pamětní desku na domě, kde bydlel.

Je nutné ještě doplnit jeho zásluhy na zřízení kina Koruna v hodnotě 130 000,- Kč a nákup pozemku za soudem za 47 000,- Kč. V tomto místě byl později vybudován sokolský stadion. Vývojem osudu v této zemi zcela běžným nepatří současnému Sokolu vůbec nic.

BOSSU – cvičení, u kterého se zapotíte a pobavíte

Oddíl ASPV Lanžhot

Co je na tom gumovém podivném polomíči tak úžasného? Především cvičení s BOSSU není nudné. Člověk se pořádně zapotí a přitom ho cvičení baví. Na gumové polokouli, která je na jedné straně plochá a z druhé strany nafouklá, se dá dělat cokoli, např. skákat, posilovat různé části těla, vystupovat jako na schůdky anebo pouze stát. BOSSU je totiž hlavně pomůcka určená k balančnímu cvičení, pomáhá udržovat rovnováhu a zlepšovat držení těla pouze stáním na nafouklé polokouli. Toto stání při cvičení na BOSSU sice není jednoduché, ale postupně během cvičení získáte lepší rovnováhu a naučíte se vnímat své tělo.

Cvičení na BOSSU je jedna z možností, jak můžete posílit své tělo, spálíte kalorie a odreagujete se. Hlavní cíl je kladen na dosažení rovnováhy mezi svalovou soustavou rychle, bezpečně a komplexně.

Toto cvičení je vhodné jako prevence proti bolestem zad, oproti běžným cvičením zapojuje i vnitřní stabilizační systém a podporuje zpevnění zádových svalů. Zároveň velmi efektivně tvaruje a formuje postavu. Cvičení je nenáročné na choreografii.

Cvičení na BOSSU bylo poprvé představeno v roce 1999 a od té doby se stalo velice populární mezi trenéry, fyzioterapeuty a sportovci. Nejprve bylo toto náčiní vyvíjeno jako rehabilitační pomůcka. Posléze však zaujalo širší sportovní veřejnost svou nápaditostí a účinky na tvarování postavy.

Lanžhotskému oddílu ASPV se podařilo díky půjčce od TJ Sokola Lanžhot zakoupit 35 kusů tohoto drahého náčiní a již několik měsíců cvičí „sokolky“ pravidelně každý týden. Výhodou je, že cvičení může probíhat v hale, kde je větší prostor. Certifikovaná cvičitelka zvládá techniku dynamického CARDIO cvičení i techniky PILATES a předává své znalosti a zkušenosti ostatním.

Pokud se rozhodnete cvičení BOSSU vyzkoušet, rozhodně si nezapomeňte ručník a vodu. Zapotíte se totiž pořádně a o legraci taky nebude nouze. Rády vás mezi sebou uvítáme.

Tradice v kuželkách

Radek Janík

Hraní kuželek v Lanžhotě má nespornou tradici a jistě by o tom mohli pamětníci dlouho diskutovat. O tom jsem se mohl přesvědčit při zjišťování jmen celých družstev nad dobovými fotografiemi (jsou umístěny na web stránkách ligy), které mně byly poskytnuty. Někdo byl rozpoznán ihned, někdo zůstal v zapomnění. Ale to je již zmíněná historie.

Uliční liga v kuželkách vznikla při jedné z rozprav, jak jinak, v kuželně U Bartošů. Je známo, že podobná soutěž, byť na jiné úrovni se hraje i v jiných obcích okolo Lanžhota. Na začátku byl seznamovací turnaj, kde byly řečeny obrysy soutěže a pak se již šlo na to. Přihlášených sedm družstev bylo i dost. Netušil jsem, co s hráči hrajícími doposud jen bowling udělá, až spatří kouli bez děr. Říkal jsem si, když odehrajeme jedno kolo a pak to skončí - budiž. Zájem nejen hráčů mě překvapil. Na každé utkání se přišlo podívat i několik diváků, takže o zaručenou radu typu „hoď to rovně“ nebyla nouze.

Vítězné družstvo Lužničáků, které převzalo putovní pohár od starosty města, nepoznalo hořkost porážky a zaslouženě první ročník vyhrálo. Celé soutěže se zúčastnilo 39 hráčů, z toho 9 žen. Odehráno bylo 84 zápasů, sraženo bylo celkem 58 894 kuželek.

Zájem o druhý ročník roste. Rádi přivítáme nová družstva. Tendence je taková, že ženy by si chtěly hrát soutěž samy. No jen ať nám to vydrží a pamětníci nám drží palce.

Postup stolních tenistů do 3. ligy

Antonín Uher

Stolní tenisté ukončili sezónu 2010/2011 historickým postupem do 3. ligy.

A družstvo hrající nejvyšší jihomoravskou krajskou soutěž – divizi druhým rokem tuto soutěž vyhrálo.

Po loňské sezóně, kdy naše družstvo na poslední chvíli soutěž zachránilo, nikdo neočekával, že Lanžhot bude atakovat přední příčky a už vůbec ne, že tuto soutěž vyhraje.

O tento úspěch se především přičinili: Zdeněk Darmovzal, Michal Koníček, Filip Štofka, Branislav Baláž, Jiří Hanák.

B družstvo tradiční účastník jihomoravské krajské soutěže II. třídy zvládlo svá utkání dobře a obsadilo konečné velmi pěkné 2. místo.

V nejvyšší okresní soutěži měl náš oddíl dvojí zastoupení. C družstvo bojovalo o přední příčky a skončilo na 3. místě.

D družstvo se v průběhu sezóny pohybovalo na spodních příčkách tabulky. Vytyčený cíl zachránit tuto soutěž i pro příští sezónu se podařil.

V mládežnické soutěži jsme měli zastoupení v okresním přeboru, kde jsme obsadili 3. místo.

Na celostátních turnajích mládeže reprezentuje naši TJ Sokol Lanžhot Denisa Pyskatá, která dosahovala v průběhu sezóny velmi dobrých výsledků a obsadila konečné 3. místo na žebříčku ČR v kategorii mladších žákyň.

Náš oddíl pořádal v uplynulé sezóně několik významných akcí (ČP mužů a žen, KP mladších a starších žáků, OP mužů, turnaj mužů v rámci JmK).

Doufáme, že se nám podaří v následující sezóně 2011/2012 vhodně doplnit A družstvo, v letním období se dobře připravíme a budeme bojovat o co nejlepší výsledky.

Dobře víme, že to bude hodně těžký úkol. Spoléháme taky na podporu našich fanoušků. Vidět v Lanžhotě ligovou soutěž v jakémkoli sportovním odvětví není pravidlem.

Jak se vede naším tenistům

Za tenisový oddíl Sokol Lanžhot
Lenka Hrubá

Letošní sezóna bílého sportu vstupuje s počátkem června již do své druhé poloviny. Osm tenisových družstev, které Lanžhot reprezentují, bojuje v různých soutěžích i kategoriích.

Tým dospělých (III. třída) se prozatím utkal s družstvem Sokola Letovice B, TK Uherské Hradiště B, LTC Hodonín B. Díky jediné výhře nad soupeřem z Letovic obsazuje náš tým ve výsledné tabulce nelichotivou 7. příčku.

Družstvo dorostu A (II. třída) si obdobně jako družstvo dospělých připsalo pouze jednu výhru nad TC Holešov, o. s. Dvě prohry s TK Natali a TC Bajda Kroměříž znamenají nevýrazné umístění na 5. místě ve výsledné tabulce.

Družstvo dorostu B (III. třída) ze všech tří odehraných zápasů vyšlo vítězně a po zásluze se usadilo na 1. místě tabulky. Poraženými soupeři byly týmy TJ Slavoj Velké Pavlovice, TK Velké Bílovice a Slovan Ivančice.

Starší žactvo A (I. třída) si připsalo tři výhry (s SK Tenis Tišnov, Sokol Letovice, TC MJ-Tenis B). Družstvo neutrpělo prozatím žádnou prohru, tudíž se v současné době nachází na 1. místě v tabulce.

Bohužel opačně jsou na tom starší žáci B, kteří si ze tří odehraných zápasů nepřipsali ani jednu výhru. Prohry s SK Zlín-Mladcová, TCP Kyjov a týmem Sokola Slavkov u Brna sesadily tento tým na samé dno tabulky.

Mladší žactvo (I. třída) utrpělo porážky s TK Natali a TC Brno, od posledního mís-

ta je zachránila výhra ve třetím zápase s SK Zlín-Mladcová.

Největší překážkou v dosahování lepších výsledků jsou generační problémy, které omezují obměnu hráčů.

Babytenis (I. třída) zaznamenal jednu výhru s TK Znojmo B a dvě porážky s družstvy TK Znojmo a Slovácký TK Břeclav. Prozatím tak obsazuje 3. místo v soutěžním žebříčku.

Minitenisti (I. třída) utrpěli dvě porážky s TK Znojmo a s HTK Třebíč. Výhru si doposud v této sezóně nepřipsali a tak obsazují 3., poslední místo.

T. O. Lanžhot již pořádal tři tenisové turnaje: BORS CUP – turnaj mladšího žactva – vítězové Steinhauser Robert a Kozáková Kristina.

BORS CUP – turnaj staršího žactva – si vítězství odnesli Gál Václav a Pavla Kováčová.

FET CAP 2011 – turnaj smíšených dvojic - turnaje se zúčastnilo 16 párů. Vítěznou dvojicí se stala Lenka Hrubá a Miroslav Sláma.

Věříme, že se podaří i přes nemoci a zranění některých hráčů dosáhnout zlepšení a udržet výborné výsledky z loňské sezóny.

Veškeré aktuální informace můžete nalézt na ***www.tenislanzhot.cz***.

Tímto děkujeme příznivcům tenisového oddílu.

Florbalisté po deváté sezóně

<PG>

Před několika týdny skončila devátá sezóna v historii lanžhotského florbalového oddílu. Mužské týmy nastupovaly ve třech různých úrovních soutěží. A tým si podruhé vyzkoušel třetí ligu a díky desátému místu z jedenácti účastníků z ní sestupuje. Podobně se vedlo i B týmu, který si poprvé vyzkoušel jihomoravskou ligu a po roce se vrací do jihomoravského přeboru, kde letos C tým obsadil sedmé místo v jedenáctičlenné skupině. O mnoho lépe si vedl tým juniorů, v šestičlenné třetí lize obsadil třetí místo. Družstva starších žáků i žen obsadila předposlední místa, v případě žen byla ale ztráta na lepší umístění malá.

Na začátku května jsme v lanžhotské sportovní hale uspořádali osmý ročník májového turnaje, zúčastnilo se ho osm týmů. Lanžhot A, B, C, Malacky, dva týmy Gullivers Brno - Pisstolls legends, Pisstolls young boys, Hodonín a Mikulov. Umístění na prvních dvou místech bylo stejné jak

loni. Vyhrály Malacky, druzí byli Pisstolls legends z Brna. Náš A tým si oproti loňsku o jedno místo polepšil a skončil třetí.

Poslední květnovou sobotu jsme poprvé uspořádali slavnostní ukončení sezóny za účasti pana starosty, předsedy TJ Sokol Lanžhot, vedení našeho oddílu, hráčů, rodinných příslušníků a hostů. Vedoucí jednotlivých družstev veřejně zhodnotili uplynulou sezónu a představili plány do té další, o těch více v dalším čísle zpravodaje. Po skončení prezentací se zájemci přesunuli do sportovní haly, kde proběhl badmintonový turnaj. Není bez zajímavosti, že ve finále dvouhry zvítězil jeden ze zakladatelů oddílu Manfred Líbal.

www.florballanzhot.cz

Evropský fotbal po roce Na Šlajsi

Josef Říha

V loňském roce jsme byli poctěni možností připravit finálový turnaj kvalifikace hráčů do 17 let. Nebývá vůbec obvyklé, aby se na stejné místo vracela podobná událost v brzké době. Nicméně bezproblémové zabezpečení turnaje, společně s vysokým hodnocením všech zúčastněných týmů, rozhodlo o tom, že fotbalový svaz pověřil v letošním roce opět náš region pořádáním akce o dva stupínky vyšší, a tou byla elitní fáze kvalifikace o postup na Mistrovství Evropy hráčů do 19 let. A mezi vybranými místy utkání znovu nechyběl náš stadion Na Šlajsi.

A tak byl v sobotu 21. května náš stadion opět bezvadně připraven na prestižní zápas našeho výběru vedeného trenérem J. Hřebíkem proti mužstvu Nizozemska. I když v průběhu zápasu, zvláště pak v druhé polovině, skrápěl trávník vytrvalý déšť, téměř 1 600 diváků jistě odcházelo spokojeno s naší výhrou v poměru 1:0. Na utkání byla také přítomna spousta významných fotbalových osobností, poločasová pauza byla proto využita k autogramiádě s bývalými úspěšnými reprezentanty T. Galáskem, R. Bejblem a V. Šmicerem.

O tři dny později se nám Na Šlajsi znovu představili největší favorité turnaje – mladí Nizozemci, tentokráte proti soupeři z Ruska. Výsledná remiza 1:1 však posunula na Mistrovství Evropy naše reprezentanty.

Všem, kteří se podíleli na přípravách a zabezpečení celého průběhu, patří velké poděkování. Opětovná spokojenost zúčastněných svědčí o tom, že každý svým dílem přispěl k posílení dobrého jména našeho fotbalového klubu i celého města u nás i za hranicemi.

Ve znamení vody

Dalibor, Helka a Adam Horákovi

Tentokrát se nám stala inspirací pro cestu za poznáním „obyčejná“ voda. Máme v plánu začít někde v Alpách u potůčku a podél vody přijet až k soutoku Moravy a Dyje. Na poslední chvíli se rozhodujeme, že cestu podél vody začneme u Krimelských vodopádů v pohoří Vysoké Taury.

Předpověď počasí není zrovna příznivá, ale přesto vyrážíme. Jedeme vlakem do Vídně, kde tříhodinovou pauzu na přestup využíváme prohlídkou historické části města. Pokračujeme dál vlakem na jihozápad Rakouska. Počasí dostálo předpovědi, za oknem se žení všichni čerti. Vůbec se nám nechce vystupovat. Natáhneme na sebe věci do deště a v podvečer vystupujeme v Zell Am See, městečku na břehu stejnojmenného jezera. Odtud budeme pokračovat na kolech. Chvíli čekáme, jestli se neumoudří počasí. Bohužel to vypadá beznadějně, navíc je docela velká zima. Celé jezero i okolní kopce jsou v mlžném oparu. Rozhodujeme se co dál. Teprve začínáme a už přichází první krize. Nakonec to bereme jako výzvu a vyrážíme i v dešti. Prší opravdu hustě a pláštěnky se za větru mění v brzdící padáky. Po chvilce přijíždíme do Kaprunu. Všude je liduprázdno a vládne tady taková ponurá nálada. Navíc už je nejvyšší čas začít hledat nocleh. Za Kaprunem vjíždíme do lesa, ale žádné vhodné sušší místo na přespání nenacházíme. Pokračujeme tedy dál, ale cesta vede mezi promočenými pastvinami. Nakonec musíme sjet z cesty blíž k horám, kde u lesa nacházíme opuštěné pastviny se seníkem. Přemýšlíme kde postavit stan, ale sílící déšť rozhoduje za nás – budeme spát v seníku! Trochu máme obavy z rána, kdyby přišel majitel, ale pocit sucha vítězí. Spaní v měkkém alpském seně bylo luxusní. Ráno se probouzíme plni sil. Majitel nepřišel, za to přišel opět déšť. Nezbývá nám, než jet dál na západ údolím Pinzgau směr Krimmel. Cesta je díky nízkoletícím mrakům, celkem nezážívná. Po levici máme pohoří Vysoké Taury, ale nic není vidět. Každou chvíli se někde schováváme před sílícím deštěm. Jedeme stále proti proudu řeky Salzach. Odpoledne přijíždíme do vesničky Vald im Pinzgau, kde je poslední kemp před vodopády. Adam si všimne, že se mi dělají bublinky u kola, defekt přišel v pravý čas. Stan stavíme v ma-

lém kempu Victoria. O kuchyňku se tady dělíme s partou českých vodáků.

Ráno sice neprší, ale sluníčko se nemůže prodrat skrz mohutný opar po vydatných deštích. Rychle balíme malé batůžky a vyrážíme směr vodopády. Asi pět kilometrů stoupáme na kolech po lesní cestě než se dostaneme pod hřmící masu vod, která je slyšet už z dálky. Dál musíme pěšky, vstup do oblasti vodopádů je zpoplatněn. Kola schováváme v lese. Krimmelské vodopády jsou páté nejvyšší na světě, dolů do údolí se řítí ve třech kaskádách z výšky přes 380 metrů. Stoupáme po stezce s několika vyhlídkami na vodopád až do výšky 1 460 m, kde se nepatrná říčka Krimmler Ache mění v nezkrotný živel. Sluníčko nakonec zvítězilo, je odtud nádherný výhled do Salzašského údolí. Zpáteční cestu nám zpestřuje několik duhových oblouků ze všudypřítomné vodní tříště. Pod vodopádem se fotíme u startovní cedule Taurnské cyklostezky, po které chceme jet až do Passau. Kolem třetí odpoledne přijíždíme do kempu, rychle balíme a vyrážíme zpět směr Zell Am See. Je pěkné počasí a tak se kocháme tím, co nám za deště uniklo. Den se rychle krátí a tak v městečku Branberg nasedáme na místní úzkorozchodnou železničku, která nás v podvečer přivezla až do Zell Am See. Objíždíme jezero, které je tentokrát plné lodiček a lidí. Ubytování nacházíme na jihovýchodní straně jezera v kempu s nádherným výhledem na pohoří Vysoké Taury s majestátným Grossglocknerem. Po česnečce, svíčkové od Vitany a teplé sprše se krásně usíná.

Ráno je opět zamračené. Od motorkářů se dozvídáme, že se sem ženou velké bouřky. Rychle balíme a měníme plán. Chtěl jsem dnes vyjet na Grossglokner, ale počasí si ani tady nenechá poroučet. Tak toto mě hodně mrzí! Vyrážíme po větru směrem na východ. Nabíráme rychlé tempo krásnou krajinou s černými mraky za zády. Na Salzachu plném velkých peřejí pozorujeme raftaře. Začíná poprchat a brzo se počasí mění ve vytrvalý déšť. V Bischosfhofenu se schováme v podzemní garáži v Eurosparu, kde také dokupujeme zásoby. Nakonec po další překonané krizi jedeme dál, ale cesta se postupně stává utrpením. Ke všemu se zvedl velký vítr, voda se na nás valí ze všech stran. Pokračovat dál je vyloženě nebezpečné, pláštěnky se pletou do kol a projíždějící řidiči si klepou na čela. Kemp není nikde v dohledu. Za hradem Hohenwerfen zahlédneme na louce pod mohutnou skalní stěnou seník. Nekompromisně k němu zamíříme. Sena tu moc není, ale trochu si ho nanosíme na dřevěnou podlahu a stavíme si na něj tropiko ze stanu. Venku zuří bouřka, každou škvírou sem fučí, všechno tu vrže. Je tady trošku strašidelno, ale aspoň jsme v suchu. Horké fazole nám trochu spraví náladu a dodají ztracené síly.

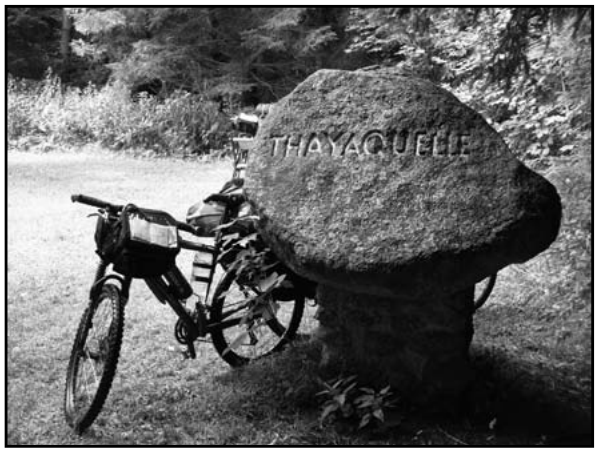
Ráno, jak už jsme zvyklí, je opět zataženo. Mrzí nás včerejší deštivý den, určitě jsme o hodně přišli. Okolní třítisícovky nám zůstaly skryty. Balíme věci, které nám v tom průvanu téměř uschly. Pokračujeme hlubokým údolím. Je velká zima. Míjíme závoru, která cestu uzavírá v době lavinového nebezpečí. Na konci jednoho dalšího údolí narážíme na soutěsku Salzachöfen. Řeka se tady zařezává dvě sta metrů hluboko do skal. Po hodinové pěší prohlídce, během které opět začíná poprchat, pokračujeme dál. Sjíždíme do údolí, vrcholky hor se nám opět schovaly v oparu. Ve městě Hallein se zrovna konají Italské

dny. Všude jsou stánky se spoustou sýrů, salámů, rybiček z domácích farem. Neodoláme a ochutnáváme. U jednoho stánku nás oslovuje „Italka“ ze Zlína a dává nám kousek vynikajícího sýra. Dál jedeme zase za deště. Cesta vede po vápenaté šotolině, a tak jsme celí špinaví od bílého bláta. Ve tři hodiny přijíždíme do zamračeného Salzburgu. V místním infocentru zjišťujeme, kde je tady kemp, a jedeme se ubytovat. Stan stavíme v kempu Aigen, pereme a dáváme teplou sprchu. V podvečer se jedeme podívat do města. Kola necháváme pod hradem a jdeme na prohlídku. Pevnost Hohensalzburg je největší hradní komplex v Evropě. Kocháme se nádhernými výhledy na všechny strany. No a jak už to letos bývá, vidíme i tu hradbu černých mraků, které se sem ženou. Zpátky do kempu přijíždíme úplně promočení.

Celou noc okolí bičoval přívalový déšť. Vypadá to beznadějně, kemp se začíná vylidňovat, předpověď je katastrofická. Půl dne čekáme a zvažujeme, co dál. Já jsem pro to tady zůstat a počkat den dva, ale nakonec se vzdávám přesile. Už to začíná být vážně o zdraví, a tak se rozhodujeme to vzdát a jet domů vlakem. Stan balíme v úplném lijáku a než přijedeme na nádraží, mají naše věci dvojnásobnou váhu. Nádraží je zrovna v rekonstrukci, a tak se značně promrzlí, je jen třináct stupňů, převlékáme do posledních suchých věcí v infostánku. Adam dostává povinně frťana slivovice. Jdu zdrceně koupit lístky na rychlík do Vídně. Ne moc ochotná paní na mě vybafne sumu 103 euro, což je cena pouze za kola, jelikož jízdenky pro nás už mám. Vše stornuji a kupuji lístky na regionální vlak do Passau. Ve vlaku je příjemně, ale za oknem celou dobu lije. Zkoumám mapy a nakonec měníme plán a jedeme až do Linze, kde přesedáme na osobák do Summerau. V Summerau máme dvě hodiny čas, než pojede vlak do Českých Budějovic. Místní kolega nás pozval na kávičku a čaj, čekání bylo docela příjemné. Do Budějovic přijíždíme před třiadvacátou hodinou. První vlak na Brno jede až po šesté ráno. Nechceme trávit noc mezi bezdomovci, a tak jedeme najít nějakou ubytovnu. Na druhý pokus jsme úspěšní. Rozložíme po pokoji mokré věci a s pocitem neúspěchu usínáme.

Ráno nás kupodivu probouzí sluníčko a nálada se okamžitě mění. S příslibem hezkého dne se opět mění i naše plány. Rozhodujeme se, že pojedeme najít pramen Dyje a podél řeky budeme pokračovat až domů. Rychle dokupujeme zásoby, jedeme vlakem do Českých Velenic. Odtud pokračujeme už zase na kolech a přes hraniční přechod Gmund přejíždíme zpět do Rakouska. Za další vesnicí dostává Helka defekt, má prasklý plášť. Adam v jednom z kopců ohýbá nejmenší talíř. Letos nás provází trošku smůla.Vše provizorně opravím. V lesíku za vesnicí Schweiggers nacházíme vytoužený pramen Dyje. Řeka Dyje má dva prameny, jeden nedaleko Třešti v ČR a u druhého právě stojíme. Jsme moc rádi, že jsme tady a trošku oslavujeme. Líbí se nám tady. Máme takový uklidňující pocit - stačí se držet řeky a přijedeme až domů. Dle nápisu na kamenu u pramene to máme už jen tři sta kilometrů.

Krásný pramen krásné řeky opouštíme v daleko lepší náladě. Po vydatných deštích předešlých dní řeka v prvních kilometrech rychle mohutní. Po dvaceti kilometrech se dokonce vylévá ze břehů.

ská přehrada. Té se chceme vyhnout, a tak pokračujeme po rakouské straně přes Langau do Hardeggu. Po prohlídce nádvoří hradu vystoupáme prudké serpentiny. Následuje už jen pár posledních kopců a dlouhý sjezd s krásným výhledem na jižní Moravu s Pálavou v pozadí. Za Retzem přejíždíme na naše území. Pokračujeme přes Šatov, Vrbovec do Tasovic. Už za tmy přijíždíme na chatu k Hombrému, kde nás už čekají kamarádi se sklenkou červeného. Chata stojí na skále nad Dyjí, což má pro nás tentokrát zvláštní symboliku. Hadicová koupel vodou z řeky smyje únavu dnešních 115 kilometrů. Dlouho do noci si povídáme.

Cyklostezka podél Dyje je zaplavená, a tak jedeme, kudy se dá. Je konečně krásné počasí, a tak na jednom z kopců děláme pauzu. Ždímáme a stavíme stan totálně nasáklý vodou, aby na sluníčku vyschnul. Zvlněnou krajinou pokračujeme až do večera kolem rozvodněné Dyje do města Waidhofen. Stavíme stan v malém kempu u řeky. Snad už voda nestoupne.

Noc byla klidná a tichá. Hladina řeky mírně klesla, svítí opět sluníčko. Krajina je hodně zvlněná. Připadá nám, že jedeme většinou do kopce. Projíždíme městečka Thaya, Niederelitz, Karlstein. Přichází prudká přeháňka, kterou přečkáváme v lese na posedu. Další déšť přečkáváme v přístřešku u kapličky. Vaříme si těstoviny s kakaem. Poté už sjíždíme lesem do městečka Raabs an der Thaya, kde je soutok Moravské a Rakouské Dyje. Odtud už je jenom jedna Dyje. Po nezbytném fotu jedeme rychle dál. Odpoledne přijíždíme do krásného historického městečka Drosendorf. Během projížďky okolo hradeb dostávám defekt. Za městem vtéká Dyje na české území, kde následuje Vranov-

Ráno je trošku znát večerní oslava. Jdeme udělat pár fotek rozvodněné Dyje a v jedenáct vyrážíme na pohodový zbytek cesty kolem řeky. Jedeme přes Hevlín, Jevišovku, Drnholec a kolem Novomlýnských nádrží do Dolních Věstonic, kde na nás čeká objednaná „fazulnica s palačinkama". Přespíme tady a ráno pokračujeme už na pohodu známým úsekem přes Bulhary do Lanžhota. Až k samotnému soutoku Moravy a Dyje, kde jsme chtěli symbolicky ukončit cestu, se bohužel nedá kvůli vysoké vodě dostat.

Přestože jsme museli udělat několik velkých kompromisů, několikrát měnit už jednou změněná rozhodnutí, nakonec jsme se přece jen od toho malého ledovcového potůčku v Alpách dostali až domů. Letos bylo prostě vše ve znamení vody. Poznali jsme ji téměř ve všech podobách. Její krásu, i její sílu.

REALITNÍ AGENTURA PRORADOST

REALITY PRORADOST s.r.o.
Břetislavova 33, Břeclav
tel.: +420 608 600 008
info@reality-proradost.cz

Ref.č.: LAN634
Popis: RD 4+kk se zahradou a vrátnicí v Lanžhotě, po rekonstrukci.
ZP: 190 m2, CP: 423 m2.
Návrh ceny: 1.890.000,-Kč
Tel.: 775 33 48 70

Ref.č.: LAN653
Popis: Patrový RD 4+1 s prodejnou, podsklepený se dvorem a zahradou, Lanžhot
ZP: 225 m2, CP: 800 m2.
Návrh ceny: 1.590.000,-Kč
Tel.: 775 33 48 70

Ref.č.: LAN379
Popis: Patrový RD 4+1 se dvorem a zahradou v Lanžhotě.
ZP: 280 m2, CP: 700 m2
Návrh ceny: 2.300.000,-Kč
Tel.: 775 33 48 70

Ref.č.: LAN473
Popis: Hotel s restaurací a rozestavěný penzion v Lanžhotě.
ZP: 130 m2, CP: 517 m2
Návrh ceny: 9.500.000,-Kč
Tel.: 608 865 611

Ref.č.: LAN549
Popis: Stavební pozemek v Lanžhotě, kompletní IS.
CP: 2.024 m2
Návrh ceny: 890.000,-Kč
Tel.: 608 600 008

Ref.č.: LAN639
Cihlová stavba 2+kk s pozemkem v okrajové části Lanžhota.
ZP: 100 m2, CP: 721 m2
Návrh ceny: 198.000,-Kč
Tel.: 775 33 48 70

Ref.č.: KOS642
Popis: Podsklepený RD 6+1 se zahradou v Kosticích.
ZP: 200 m2, CP: 395 m2
Návrh ceny: 1.900.000,-Kč
Tel.: 608 600 008

Ref.č.: TVR589
Popis: RD 3+1 ve Tvrdonicích, započata rekonstrukce.
ZP: 234 m2, CP: 603 m2
Návrh ceny: 1.050.000,-Kč
Tel.: 608 600 008

NAŠIM KLIENTŮM NABÍZÍME ZDARMA:

- PRODEJ A PRONÁJEM VAŠÍ NEMOVITOSTI ZA NEJVYŠŠÍ MOŽNOU CENU.
- PRÁVNÍ A PORADENSKÝ SERVIS
- NEZÁVAZNÉ OCENĚNÍ VAŠÍ NEMOVITOSTI
- ŠIROKÁ PREZENTACE VAŠÍ NEMOVITOSTI (WEBOVÉ PORTÁLY, REGIONÁLNÍ TISK, VÝVĚSKY, KBT, ROZHLAS, ...)
- VÝMAZ OMEZENÍ VLASTNICKÝCH PRÁV VAŠÍ NEMOVITOSTI
- OCHRANA FINANČNÍCH PROSTŘEDKŮ FORMOU ADVOKÁTNÍ ČI NOTÁŘSKÉ ÚSCHOVY KUPNÍ CENY
- ZNALECKÝ ODHAD PRO FINANČNÍ ÚŘAD, PODÁNÍ DAŇOVÝCH PŘIZNÁNÍ
- PŘEPISY ENERGIÍ A MÉDIÍ (EL. ENERGIE, VODA, PLYN, KBT, INTERNET, ...
- 100% OCHRANA VŠECH TRANSAKCÍ PRÁVNÍM ODDĚLENÍM
- POJIŠTĚNÍ KAŽDÉHO OBCHODNÍHO PŘÍPADU NA 13.000.000,-Kč

Z naší nabídky dále vybíráme:

Kostice – RD 6+2 se zahradou a garáží po rozsáhlé rekonstrukci.
ZP: 160 m2, CP: 810 m2
Cena: v RK k jednání Tel.: 608 600 008

Kostice – stavební pozemek, možno i s projektem rod.domu 6+kk, veškeré IS na hranici pozemku. CP: 485 m2
Cena: 350.000,-Kč Tel: 775 33 48 70

Tvrdonice – přízemní RD 3+1 se zahradou, započata půdní vestavba.
ZP: 80 m2, CP: 492 m2
Cena: 1.490.000,-Kč Tel.: 775 33 48 70

Břeclav – RD 3+1 se dvorem, podsklepen, dobrý tech.stav, napojen na vešk.IS. ZP: 100 m2, CP: 150 m2.
Cena: 1.150.000,-Kč. Tel.: 608 600 008

Břeclav – Poštorná RD 3+kk se dvorkem napojen na veškeré IS.
ZP: 90 m2, CP: 112 m2.
Cena: 1.100.000,-Kč Tel.: 775 33 48 70

Břeclav – Družstevní byt 3+1 na sídlišti Valtická , sklep, původní stav.
CP: 70 m2.
Cena: 700.000,-Kč Tel.: 608 86 56 11

Břeclav – Byt 4+1 v centru v osobním vlastnictví,plast.okna,dva balkony,sklep. CP: 78 m2
Cena: 1.150.000,-Kč Tel.: 775 33 48 70

I Vám PRORADOST zdarma poradí a pomůže s prodejem Vaší nemovitosti

www.reality-proradost.cz

Máte křivé zuby???

Nová moderně vybavená ortodontická ambulance přijímá děti i dospělé na rovnátka.

Vstupní konzultace zdarma!

MUDr. Hana Zdařilová
Poliklinika Břeclav s.r.o., Bří Mrštíků 38, Břeclav
Tel.: 519 303 339

Dále se věnujeme klasickému zubnímu ošetření dětí od jednoho roku.
Krátká objednací doba a příjemné prostředí.

Pracovní doba: Po, St, Čt, Pá: 7 – 15.30 hod., Út: 11 – 19.30 hod.

Coolsperky.cz

online e-shop

- dovoz • velkoobchod • maloobchod
- šperky z chirurgické oceli, wolframu
- bižuterie • piercing
- kožené náramky a luxusní kabelky z USA
- na výběr více jak 15 000 ks kvalitních šperků, zajímavých designů a barev

www.coolsperky.cz, info@coolsperky.cz
Moravská Nová Ves, tel.774928523

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz
Vyhrazujeme si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: červen 2011
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 3/2011 – 12. 8. 2011.

Evropský fotbal
foto: Jan Tauber

fota: Drahomír Vančura